

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

APRIL 23, 1965 — No. 694 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Dr. A. G. Honig op doorreis naar Makassar.
Indonesia: God's chosen Country for Mission Work

Hartverwarmende Interesse en Steun voor Zendingswerk

Contact met de kerken, die ons in de loop der jaren royaal hebben gesteund en persoonlijke kennismaking met het theologisch onderwijs in de Verenigde Staten—dat was het doel van dr. A. G. Honig, die deze week Grand Rapids bezocht op weg van Nederland naar zijn werkterrein Makassar, Indonesië, waar hij docent is aan de Theologische School.

Dr. Honig, vergezeld van zijn echtgenote, is sedert 1951 werkzaam in Indonesië, eerst als ressort-zendeling op Midden-Java en sedert 1957 verbonden aan de Theologische School te Makassar, een van de belangrijkste steden in Indonesië.

De naam Honig is geen onbekende in christelijke kring, omdat zijn vader, wijlen professor dr. A. G. Honig, ruim 30 jaar dogmatiek heeft gedoceerd in een beproefd gereformeerd bolwerk, de Theologische Hogeschool te Kampen. De interesse van de "jonge" dr. A. G. Honig ging al vroeg uit naar de zendingsarbeid, en zo werd hij in de donkerste jaren van de oorlog al aangetrokken voor het werk onder de in Nederland studeren Oosterlingen. Deze jonge mensen woonden hoofdzakelijk in Amsterdam, Leiden en Delft, en dit werk was als het ware een voorproefje van de taak die later zijn levenswerk zou worden: de verbreiding van het Evangelie onder de volkeren van Indonesië. Goede herinneringen bewaart dr. Honig evenwel aan deze oorlogstaak, die hem ook in nauw contact bracht met zijn hervormde ambtgenoot dr. A. Th. van Leeuwen, die juist verleden jaar internationale bekendheid verwierf door zijn boek **Christianity in History**, een studieus werk dat in Engelse en Amerikaanse kringen sterk de aandacht heeft getrokken. Aan het boeken schrijven is dr. Honig evenwel (nog?) niet toe gekomen, vermoedelijk omdat zijn docerende taak te Makassar hem te druk bezig houdt. Tezamen met 6 andere docenten — van wie er gewoonlijk wel één met verlof is en wiens taak dan door de anderen wordt vervuld — is hij verantwoordelijk voor de theologische vorming van 125 studenten, die uit alle delen van oostelijk Indonesië afkomstig zijn.

Ja, die school: die is nu juist de aanleiding van het bezoek dat dr. Honig aan de States bracht. En heel onverwacht is hij toen ook in Grand Rapids neergestreken, niet omdat hij een officiële opdracht (van zijn Gereformeerde Kerken in Nederland) had, maar omdat hij "toch in de buurt was". Aan de Theologische Hogeschool van de Christian Reformed Church heeft hij enige colleges gegeven over "Drie eigenschappen van God in de Bijbel en in de Islam." Ook heeft hij besprekingen gevoerd met zendingsmensen, maar, zo stelt hij nadrukkelijk: "Dat was niet officieel. Ik had heel niet het plan om naar Grand Rapids te komen." De gesprekken en overige contacten waren er overigens niet minder hartelijk om. Dr. Honig doceert aan een school, die voor een groot deel door Amerikaanse kerken wordt gesteund, en ook met behulp van Amerikaans geld werd gebouwd. De United Presbyterian Church, de Evangelical United Brethren, de Lutheran World Federation en een groep kleinere kerken hebben het de zending in Indonesië mogelijk gemaakt in de vijftiger jaren een theologische school te bouwen, die speciaal was bestemd voor de 14 kerken in het Oostelijk deel van Indonesië, t.w. Celebes, de Kleine Soenda Eilanden, en de Molukken. Deze kerken zijn voor het merendeel voortgekomen uit het zendingswerk van de Nederlandse Hervormde Kerk, zodat ze confessioneel tamelijk gelijkgericht zijn. Al deze kerken zijn volkomen zelfstandig, tellen ongeveer twee miljoen leden, maar konden nooit tot de oprichting van een groot opleidingscentrum komen. Wel hebben de verschillende kerken een eigen opleidingsmogelijkheid van beperkte omvang, maar in 1947 dan besloten deze 14 kerken in het oostelijk deel van Indonesië een oecumenisch gerichte theologische school op te richten. Alle deelnemende kerken zenden een aantal studenten naar Makassar, dat een centrale plaats in het oostelijk deel van Indonesië inneemt. Indonesië is een zeer uitgestrekt land, en dat heeft er toe geleid dat de christelijke kerkgemeenschap meestal samenvalt met de geografische eenheid. Er zijn zeer vele eilanden, waar in het verleden een bepaalde zending neerstreek, met het gevolg dat er een christlijke kerk op zo'n eiland is ontstaan. Die kerken zijn soms vrij groot. De Toradjakerk op Celebes telt ongeveer 200.000 leden, de Minahassakerk (Noord-Celebes) 450.000, Ambon's christental loopt in de zes cijfers, Timor heeft ongeveer 300.000 christenen en de Christelijke kerk op Nieuw Guinea telt ongeveer 150.000 leden.

UITGESTELDE REIS

De Indonesische kerken zijn in het algemeen aangesloten bij de Wereldraad van Kerken, en via het Interchurch Center te New York, de Amerikaanse zetel van de bij de Wereldraad aangesloten kerken, heeft de school te Makassar vele contacten met zijn Amerikaanse donors. Al eerder hadden de Amerikaanse kerken gevraagd — ter bevordering van het onderlinge contact — een docent van Makassar naar Amerika te doen komen, en in 1960 zou dr. Honig via de Ver. Staten naar Indonesië zijn teruggereisd, maar de politieke situatie maakte toen zijn spoedige terugkeer naar Makassar noodzakelijk. In die tijd had juist de Indonesische regering in verband met het geschil om Nieuw Guinea de diplomatieke betrekkingen met Nederland verbroken, en dat had tot gevolg dat een Nederlander geen re-entry permit zou krijgen indien hij niet snel naar zijn Indonesische werkkring zou terugkeren. De uitgestelde reis heeft evenwel de vriendschap zeker niet gekrenkt, want de ontvangst door de Amerikaanse zendingsvrienden was bijzonder hartelijk.

Nu was het eindelijk zo ver gekomen, dat de reeds jaren geleden voorbereide reis kon worden verwezenlijkt. "Het was hartverwarmend om te ontdekken dat er zoveel intense belangstelling voor Indonesië bestaat. Velen van de zendingsmensen die ik ontmoette zijn voor korter of langer tijd in Indonesië geweest, en dat maakte het spreken natuurlijk veel gemakkelijker. Zij hadden zelf gezien dat de mogelijkheden voor het zendingswerk in dit uitgestrekte land met zijn 100 miljoen inwoners vrijwel onbeperkt zijn. Dr. Winburn Thomas, van de United Presbyterian Church, die 10 jaar zendingsconsul in Indonesië is geweest, noemde zonder meer "Indonesia, God's chosen country for mission work," een optimistische schatting van de situatie, en een waardering, waarmee ik het overigens van harte eens ben."

GEMEENSCHAP

Deze reis was ook bedoeld om enigszins bekend te geraken met de verschillende methoden van thologisch onderwijs in de Verenigde Staten. Zo bezocht dr. Honig het Union Theological Seminary (dat onlangs de Nederlander dr. Hoekendijk benoemde tot hoogleraar), te New York, en de seminaria van de United Church of Christ, Lancaster, Pennsylvania, en van de Evangelical United Brethren Church, te Dayton, Ohio. "Ik heb erg genoten van de openhartige, prettige sfeer. Men wordt gemakkelijk binnen gehaald en gevraagd wat te vertellen over de situatie in Indonesië." Deze reis was voor dr. Honig natuurlijk een goede gelegenheid om kennis te maken met verscheidene trekjes van het Amerikaans kerkelijke leven, die hem, de Nederlander met veeljarige Indonesische ervaring, sterk opvielen. "De babywacht vind ik een pracht instelling. Moe kan toch naar de kerk, en dan al die boxen en wiegen ergens in een zaaltje! We — mijn vrouw en ik — vonden het enig! En dan die Adult Sunday School classes, waar men gezamenlijk onderwerpen uit de Bijbel bespreekt, voor of na de kerkdienst. Ik zie het in Nederland niet zo gauw gebeuren dat men op zondag gezamenlijk zoveel tijd in de kerk besteedt. Hier lopen de mensen niet zo gauw naar huis. Ik heb een paar goede bijbelstudies meegemaakt. In een andere plaats bemerkte ik dat de mensen een gemeenschappelijk ontbijt voor de morgendienst hebben. Weliswaar komt niet iederen, maar zo'n kleine 200 mensen heb ik er zeker wel gezien. Dat is een vorm van beleving van de christelijke gemeenschap, die ik zeker wel kan waarderen. Ergens anders maakte ik een "social study" mee, waar men serieus een rede van president Johnson besprak. Hoe dient onze christelijke houding tegenover de situatie in Vietnam te zijn? Kunnen wij dat als Christenen aanvaarden? Men vond het nogal een ingewikkeld probleem en besloot iemand er bij te halen die meer deskundig was. Intussen, men is gezamenlijk als christenen bezig over een belangrijk onderwerp na te denken.

Dat vind ik opbouw van de gemeente, als men in contact met elkáár dergelijke actuele onderwerpen tracht te bespreken. Op het centraal bureau van de Evangelical United Brethren Church heeft men mij een uur lang allerlei vragen gesteld over ons zendingswerk, de oorsprong van het werk, onze mening over de bijbel, en allerlei fundamentele vragen, en toen, na een uur heeft men de rollen omgekeerd: u vraagt ons van alles wat u wilt weten. Heel interessante verschillen treden dan aan de dag, maar in een broederlijke sfeer hebben we daarover kunnen spreken."

ORTHODOX

De Indonesische jonge zendingskerken zijn vrijwel alle bij de Wereldraad aangesloten, maar enige kerken zijn ook lid van de Gereformeerde Oecumenische Synode. Jonge kerken in een land met 100 miljoen inwoners, waarvan er ongeveer 6 miljoen christen zijn, hebben een sterk verlangen naar gemeenschap. Confessioneel is er zeer weinig verschil, en predikanten die van het ene eiland naar het andere reizen worden heel makkelijk gevraagd voor te gaan in een kerkdienst. Dat probleem van de kanselruil, dat in Nederland wel besproken wordt, heeft men daar niet zo. Er is wat meer centralisatie in zulke jonge kerken. Ze hebben leiding nodig. Overigens, bijvoorbeeld de kerken op Midden Java, zijn puur gereformeerd wat hun kerkrecht betreft. Men heeft er natuurlijk officieel geen bisschop, maar een ervaren predikant wordt zeer gewaardeerd en men tracht van zijn inzichten zoveel mogelijk profijt te trekken. Vele leden van de Christelijke kerken in oostelijk Indonesië zijn van het Mohammedanisme of van een of andere primitieve godsdienst bekeerd, en staan dus tegenover veel vragen geheel anders dan mensen die in de christelijke gemenschap zijn opgegroeid. Velen van de predikanten zijn bekeerlingen en zijn vaak uiterst bescheiden. Eén ding staat echter vast: hun mening over de Bijbel is zonder meer dat de Bijbel Gods Woord is, en van theorieën als die van Bultmann moeten ze niets weten. Alles wat zweemt naar critiek op de Bijbel wijzen ze zonder meer af. Dat soort en links-vrijzinnig georiënteerde literatuur wijzen ze streng van de hand. Dan zijn ze pijnlijk verbaasd en begrijpen niet dat men zich christen noemt en toch zo over de Bijbel kan spreken.

STEUN VOOR INDONESIE

Het is eigenlijk verbazingwekkend als men zich realiseert hoe omvangrijk de steun uit Amerika voor het zendingswerk in Indonesië is. Onlangs bracht de United Church of Christ in Canada een half miljoen dollar bijeen voor een opleidingscentrum dat bij Bandoeng zal worden gesticht. Dat was een ware verrassing voor me. Met docenten en geld — en dat loopt in de miljoenen dollars — wordt royaal steun verleend aan de Christelijke universiteiten te Djakarta, Salatiga, en Menado, en aan de verschillende theologische scholen. Verder is er geld beschikbaar voor de oprichting van twee drukkerijen voor het Bijbelgenootschap en voor christelijke literatuurverspreiding. Voor Bali is een landbouwkundig hulpprogramma opgesteld, en in het kader daarvan zullen landbouwkundigen en sociologen worden uitgezonden. De Interchurch Aid verschaft ook levensmiddelen op ruime schaal in gebieden waar honger wordt geleden. Toen enige jaren geleden een vulkanische uitbarsting Bali trof was er eveneens hulp beschikbaar. Het wordt dan bij de hulpverlening duidelijk gemaakt dat de Christelijke liefde tot het helpen van een mens in nood de drijfveer is.

Voor het internaat van onze school — 125 studenten — is enige malen rijst en mais gegeven.

ONVERWACHTE REACTIE

Dr. Honig doceert ook aan de staatsuniversiteit te Makassar. Toen hij een paar jaar geleden een cursus systematische filosofie gaf, zette hij de grondgedachten van de Wijsbegeerte der Wetsidee uiteen. Zijn gehoor bestond voornamelijk uit Islamitische studenten, die plotseling heel geestdriftig in de handen begonnen te klappen. Ik was er verbaasd van, want het was een erg onverwachte reactie. De leer der wetskringen had hen heel sterk aangetrokken: "Dat is een leer van de schepping, en als je de centrale plaats van Christus wegdenkt is dit voor ons Islamieten zeker aanvaardbaar."

Overigens is het dr. Honig wel gebleken dat "nieuwe Christenen" eigenlijk alles van de kerk verwachten. Ze zien vaak niet dat een politieke partij zelfstandig behoort te staan en dat de medische wetenschap, of het onderwijs, het sociale leven, enz., geen direct-kerkelijke activiteiten zijn. Het is overigens een begrijpelijke reactie om allerlei zaken onder het dak van de kerk te willen schuiven. Ze verwachten eigenlijk alles van de kerk, en misschien heeft de zending daartoe zelf ook wel meegewerkt met haar medische zendingswerk, haar zendingsziekenhuizen, haar zendingsscholen. En we moeten dan ook steeds weer duidelijk maken hoe de zaken werkelijk liggen, en dat er enig onderscheid dient te worden gemaakt." Dr. Honig is overigens tot de conclusie gekomen dat de wijsbegeerte der wetsidee, waarvoor hij zeer veel waardering heeft, niet de enige manier is om christelijk filosofisch bezig te zijn. "Het is niet het enig mogelijk christelijke systeem, maar ik vind wel dat dit wijsgerig systeem bijzonder nuttig is en dat het ons zeer kan helpen om de zaken in een juist perspectief te zien."

OUDEWATER 700 JAAR STAD

Op de grens van Utrecht en Zuid-Holland, aan de rivier de IJssel ligt het oud-Hollandse plaatsje Oudewater, dat in september 700 jaar stadsrechten heeft. Dit gebeuren moet natuurlijk gevierd worden, en daarom kan men in het plaatsje nu al lieden zien rondlopen in 13de eeuwse klederdrachten. Op de achtergrond de befaamde heksenwaag.

Brug naar de toekomst

De geschiedenis van de eerste spoorlijn die de Oostkust van Canada met de Westkust verbond.

door John F. Hayes

Deel II:

OVER DE PRAIRIES NAAR DE HEUVELS

(Canadian Scene) — Op 2 mei 1881 werd met het werk begonnen. De C.P.R. nam 162 mijl rails over van de regering, die deze reeds aangelegd had. Een deel daarvan liep van Selkirk naar het Zuiden tot aan Pembina op de Amerikaanse grens. Tegen december was de hoofdlijn ontworpen en aangelegd tot aan Moose Jaw Creek, 400 mijl ten Westen van Winnipeg en reden er reeds treinen over de 145 mijl tussen Winnipeg en Brandon. Het tempo was echter te langzaam naar de zin van George Stephen, de dynamische president van de C.P.R. Prompt werden er dan ook krachtige maatregelen genomen om de wereld te tonen, dat de C.P.R. er ernst van maakte en zich een blijvende plaats had veroverd. Er moesten meer vooruitstrevende leiders voor de prairiebouw worden gevonden — en die kwam er ook, en wel in de vorm van William Van Horne, die in Winnipeg op 31 december 1881 de teugels overnam.

Van Horne was een Amerikaanse ingenieur, een geboren organisator en op de hoogte met iedere fase van het spoorwegwezen. Hij begon met het om zich heen verzamelen van arbeidskrachten voor de grootste drijfjacht in de geschiedenis van de spoorwegen en binnen enkele weken had hij een aantal mensen tot zijn beschikking waar hij op aan kon. Het rustige verloop van het regeringsbeleid was geheel verdwenen. Een vreemde opwinding nam bezit van het land, toen Van Horne zijn mensen meedeelde, dat hij van plan was in de zomer van 1882 500 mijl spoorweg aan te leggen.

Winnipeg werd bezeten door een speculatiewoede. Iedereen kocht en verkocht stukken grond. De straten van de stad waren tot ver buiten de stad in kleine lapjes voor toekomstige woningen onderverdeeld. De mensen maakten zich fortuinen — hoofdzakelijk op papier — terwijl Van Horne met meedogenloze doeltreffendheid voorbereidingen voor het bouwen van zijn spoorweg trof. Twintigduizend ton staal werd in Engeland besteld. Terwijl de grond nog stijf bevroren was, begonnen de materialen in reusachtige hoeveelheden Winnipeg reeds binnen te stromen. En met de voorraden werd ook de opwinding groter.

Toen het voorjaar eindelijk aanbrak, veroorzaakten eerst overstromingen van de Red River nog verder oponthoud voor de ongeduldig afwachtende Van Horne, maar toen dezen wegzakten, kon niets hem meer weerhouden en kwamen 5000 man en 1700 span paarden in volle actie. Constructietreinen reden naar het einde van de spoorlijn en voerden ieder materiaal aan voor een mijl rails.

Van Horne was overal tegelijk — steeds aanmanend tot meer spoed, steeds weer nieuwe problemen ontmoetend en het hoofd biedend, zichzelf en zijn mannen opjagend en de rails voortdrijvend met een ongelooflijk tempo. Nooit eerder had het Canadese westen een man gezien als deze. En met echt westers enthousiasme sloten zij zich bij hem aan. Nacht en dag werden door mannen en paarden de rails vooruitgestuwd. De constructiekampen werden met militaire nauwkeurigheid opgezet. Tentdorpen waren het, met twee reusachtige tenten voor eetzalen in het midden, tenten voor de koks, kantoortenten, grote paardententen en daaromheen, ordelijk en netjes, tweepersoons tenten voor de arbeiders. Naarmate meer rails waren gelegd, werden de mannen ook meer door het vuur van Van Horne aangestoken en tenslotte ging het werk zo snel, dat de kampen het werk niet konden bijhouden. Reusachtige woonwagens van twee verdiepingen werden er gebouwd, die ieder 80 man konden herbergen. De eetzaal was op de eerste verdieping en de slaapafdeling op de tweede. Deze wagens werden, samen met keuken-, opzichters- en werkplaatswagens een vast onderdeel van elke constructietrein en bevonden zich altijd aan het hoofd, vlakbij het einde van de spoorweg. Door een locomotief werden ze vooruitgeschoven en nooit behoefde deze locomotief meer dan 8 mijl terug te gaan voor het ophalen van provianderingen.

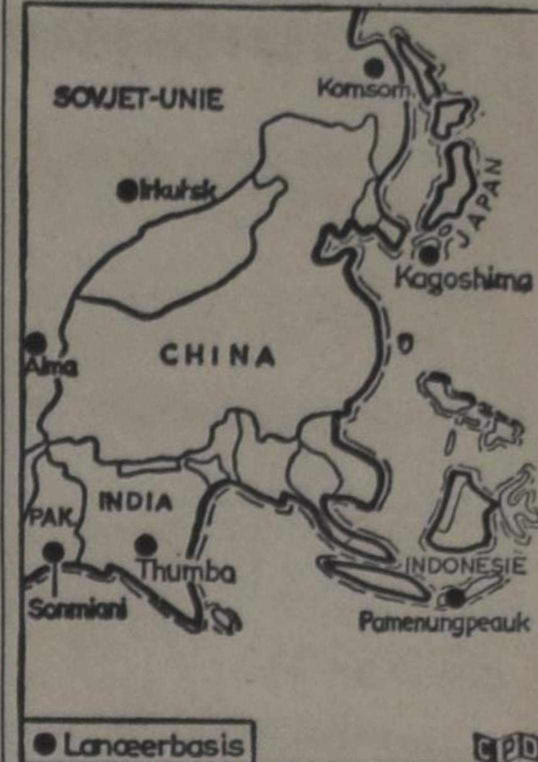
Nooit heeft een militaire compagne een dergelijke efficiente en betrouwbare toevoerlijn gehad. Dag in, dag uit werden bouwmaterialen en provianderingen met onfeilbare regelmaat naar het einde van de spoorlijn aangevoerd. In die hele razenddrukke zomer van 1882 heeft men nooit meer dan een oponthoud van drie uur gehad! De ongelooflijke organisatie van deze verbazingwekkende zomer berustte geheel bij de grote spoorweggeneraal Van Horne, een man met onuitputtelijke energie, meedogenloos en nietsontziend, wanneer dat oponthoud betekende. "Als je wat gedaan wilt hebben," zo rekende hij, "zeg dan, wanneer je het klaar wilt hebben. Als ik iets opdraag voor binnen een bepaalde tijd, en de man, wien ik het opdraag, zegt dat hij dat niet kan doen in die bepaalde tijd, dan gaat die man er uit." Er gingen er echter maar weinig uit — want Van Horne kende het vak als geen ander en eiste dan ook nooit het onmogelijke. Tegen het einde van het seizoen waren er 480 mijl voltooid en liepen de treinen tot aan Regina; Calgary was het volgende doel. Dat zou in augustus van het volgende jaar worden bereikt.

RUIMTEBASES

. . . DIT JAAR JAPANSE RUIMTESATELLIET — IN AUGUSTUS INDONESISCHE RAKET

Vier landen in Azië zijn thans betrokken bij het onderzoek van de wereldruimte. Dit zijn Japan, Indonesië, India en Pakistan. Vooral het Japanse ruimtevaartprogramma is van belang omdat het slechts wordt overtroffen door dat van Amerika en Rusland. Het Japanse ruimteonderzoekprogramma kwam op gang in 1957 en de bereikte resultaten met de Kapparaketten waren zeer goed. Dit was voor Joegoslavië aanleiding om raketapparatuur plus de bijbehorende technische kennis in Japan te gaan halen. Op het gebied van ruimteonderzoek boven de Stille Oceaan werken de Ver. Staten samen met Japan. In de zomer van dit jaar zal een Japanse ruimtesatelliet in een baan rond de aarde worden gebracht.

Indonesië heeft zijn lanceerbasis op Java praktisch gereed en in augustus van dit jaar zal de eerste Indonesische raket de ruimte kiezen.

India heeft een lanceerbasis gereed in Thumba, en Pakistan in Sonmiani (zie kaart). Zowel India als Pakistan zouden voornemens zijn gebruik te maken van Japanse en Franse raketsystemen. Wanneer zij raketten zullen lanceren is niet bekend.

CALVINIST - CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Beelden van en uit
NEDERLAND

☆

HET NIEUWE KABINET

Nederland heeft, na bijna een maand intensieve arbeid van formateur *Cals*, weer een Regering.

Juister gezegd: een nieuw Kabinet, want H.M. de Koningin regeert, zij het in constitutionele zin, samen met het Ministerie.

Uit de bus kwam een Kabinet met 6 R.K., 5 P.v.d.A. en 3 A.R. ministers. Er buiten bleven de Christelijk-Historischen en de Liberalen, die dus de oppositie gaan vormen, geflankeerd door enkele kleine groepen. Tegenover een meerderheid in de Tweede Kamer van 106 leden, staat een minderheid van 44 leden.

Een uitstekende working majority!

Daarnevens heeft de eerste minister gepoogd om door een gedegen vooroverleg met de samenwerkende fracties het gevaar voor nieuwe conflicten, gedurende de komende jaren, die ons scheiden van de algemene verkiezingen, zoveel mogelijk te elimineren. Zelf acht hij echter, dat het Kabinet het niet gemakkelijk zal krijgen, temeer waar tal van maatregelen door het Ministerie-Marijnen een zekere afronding vonden en het niet eenvoudig zal zijn in een paar jaar nieuwe initiatieven uit te werken.

Beziet men de samenstelling, wat de personen betreft, zo kan men spreken van een sterk bewindsteam.

In het Ministerie keerden terug uit het vorige Kabinet de R.K. ministers De Jong (Defensie), Veldkamp (Soc. Zaken en Volksgezondheid), Bogaers (Volkshuisvesting en ruimtelijke ordening), Luns (Buitenlandse Zaken), en Bot (Ontwikkelingshulp) en de A.R. Minister Biesheuvel, tevens vice-premier. Als nieuwe leden traden toe de A.R. Ministers Smallenbroek (Binnenlandse Zaken) en Prof. Diepenhorst (Onderwijs en Wetenschappen) en de Socialisten: Vondeling (Financiën), Den Uyl (Economische Zaken), Prof. Samkalden (Justitie), Suurhoff (Verkeer en Waterstaat) en Vrolijk (Maatschappelijk Werk, Kunst en Recreatie). *En als leider de zeer kundige en slimme Mr. Cals (R.K.).* Bijna allen ervaren parlementariërs of oud-ministers. Zij kennen dus het klappen van de zweep.

In hoeverre dit Kabinet nu een beleid zal voeren, afwijkend van dat van het vorige, moet worden afgewacht.

H.M. de Koningin heeft vanmorgen de acht nieuwe Ministers op Soestdijk (Koningin Juliana loopt nog steeds met een gebroken enkel in het gips) beëdigd. Van de ministers die overgaan wordt simpel de ontslagaanvrage niet aanvaard.

De regeringsverklaring schijnt pas over een aantal dagen het licht te zullen zien en daarin zullen de hoofdlijnen van het te voeren beleid gepresenteerd worden.

Uiteraard zal wel het een en ander naar buiten uitlekken en de Liberalen spreken nu al van beginselloosheid en zielsverhuizing. Het laatste woord zou dan slaan op de heren Cals en Veldkamp, die nu inzake het radio- en t.v.-bestel een ander standpunt zouden innemen dan voorheen.

Het is de vraag, of het van de nieuwbakken oppositie wijs is om zo spoedig haar kruit te verschieten. De heer Beernink van de C.H. Unie toont op dit terrein meer beleid. Hij kondigde een loyale oppositie aan en wachtte zich voor loslippigheid.

Te betreuren valt natuurlijk, dat de gang van zaken bij de oplossing van een crisis verwijdering tussen de A.R. en C.H. heeft gebracht, althans de mogelijkheid tot een cordiale samenwerking heeft verminderd.

Boze tongen fluisteren, dat dit de C.H. welgevalliger is dan de A.R. Echter heeft de Unieraad van de C.H. zijn plaatselijke en regionale organen vrij gelaten in de samenwerking met de A.R. Bij de verkiezingen van de leden van Bestuur van de Rijnmond (het gehele gebied rondom Rotterdam omvattende) komen de beide partijen dan ook met een gezamenlijke lijst uit. Ook de jongeren in de C.H. Unie blijven hun voorkeur voor een samengaan, eventueel fusie, handhaven.

De Socialisten hebben heel wat water in hun (rode) wijn gedaan. Doch in het Kabinet beschikken ze over enige van de voornaamste economische departementen (Financiën en Economische Zaken). Rare bokkesprongen van die kant verwachten we zeker niet, al moet men bij deze partij wel rekening houden met de achterban, voornamelijk met de in het N.V.V. georganiseerde moderne arbeiders.

Zonder twijfel heeft deze crisis en haar oplossing de belangstelling voor de politiek bij het Nederlandse volk versterkt.

* * *

Dit bleek ook in de A.R.-kring.

Nu de voorzitter van de fractie, de heer Smallenbroek, minister werd, moest een nieuwe president worden aangewezen. Het scheen alsof bepaalde figuren wilden aansturen op een passeren van de heer Roolvink, tweede voorzitter en oud-staatssecretaris van Sociale Zaken. De heer Roolvink, hoewel uit vakbewegingskring afkomstig, was blijkbaar niet genoeg "links" en te veel een persoonlijkheid.

Gelukkig is de fractie wijzer geweest dan sommige drijvers: de heer Roolvink is zonder stemming als voorzitter en dus als woordvoerder aangewezen en de heer P. C. Elfferich als vice-voorzitter.

Ware het anders gegaan, een storm in de A.R.-gelederen zou zijn opgestoken.

Tal van brieven en telegrammen, zelfs binnenkomend tijdens de vergadering van de fractie, drongen aan op zijn verkiezing.

En terecht!

De heer Roolvink is niet alleen een bekwaam man, doch hij spreekt de taal van ons Calvinistisch volk. Men zegt, dat hij niet een gemakkelijk mens is; Soit! doch wij zijn zo langzamerhand beu van al die heen-en-weer-praters, die de huik naar de wind hangen.

Roolvink verstaat men niet alleen, doch men vertrouwt hem en dat is de eerste eis voor een goede verhouding tussen een georganiseerde partij en haar parlementaire voormannen.

DE NIEUWE NEDERLANDSE REGERING

Boven vlnr: Mr. J. M. L. Th. Cals, Dr. Ir. A. Vondeling, Mr. B. W. Biesheuvel en Dr. I. Samkalden.
Midden vlnr: Mr. M. Vrolijk, Dr. G. M. J. Veldkamp, J. G. Suurhoff, P. J. S. de Jong en Mr. J. M. A. Luns.
Onder vlnr: Drs. J. M. den Uyl, J. Smallenbroek, Mr. H. Th. Bot en Drs. P. C. W. M. Bogaers.
(De foto van minister Diepenhorst was op dit moment niet beschikbaar).

De keuze van de heer Elfferich naast hem is tevens een gelukkige. De Christelijke Emigratie Centrale hoopt zaterdag 24 april de heer Elfferich tot haar voorzitter te kiezen, als opvolger van de heer Warnaar.

Zowel op het terrein van de emigratie als dat van de politiek is hem de leiding toevertrouwd. De heer Cnossen zal als secretaris worden opgevolgd door Mr. Westerhuis, in Winnipeg's kringen goed bekend en thans burgemeester van Doornspijk.

Dit is voldoende nieuws voor dit extra artikel.

* *

Doch we moeten nog melding maken van een tragisch geval, dat toch wel velen heeft geschokt, nl. de dood van een jonge student, die tijdens een nachtelijke ontgroeningsrit stikte in een kap met roet, die op zijn hoofd werd gedrukt.

Dit was de "inwijdings"-ceremonie voor een exclusieve club van een groepje adellijke studenten.

Toen de heren ondervraagd werden door de politie, gaven ze nauwelijks bescheid. Blijkbaar dachten ze nog in de Middeleeuwen te leven, toen de adel boven de wet stond.

We hopen, dat de Justitie met krachtige hand zal ingrijpen om aan deze mensonterende toestanden een einde te maken, de adellijke heren ten spijt.

* * *

Tenslotte vermelden we het plotseling overlijden van Dr. H. Holtrop, Gereformeerd predikant te Scheveningen. Hij was een man van veelzijdig talent, die zich op verschillend terrein bewoog. Een 18-karaats Calvinist, die het moeilijk had met de na-oorlogse ontwikkeling in het kerkelijk leven. In September zou hij met emeritaat gaan. God gaf het hem eerder!

Cn.

Den Haag, 14 april 1965

HOOG BEZOEK AAN DE KEUKENHOF

Prinses Benedikte van Denemarken en Prinses Margriet hebben donderdag 8 april een bezoek gebracht aan de Keukenhof. Natuurlijk waren er aan de ingang bloemen, die op charmante wijze aan de hoge bezoekster werd aangeboden.

Weerzien in Nederland

Het voorjaar is laat in Nederland, over enkele dagen is het al mei en de bomen zijn nog kaal. Maar het gras is groen zoals het alleen in Nederland groen kan zijn. De straten en huizen zijn schoon en alles is **"netjes" alsof** men pas grote schoonmaak heeft gehouden. Het is een lust om met de auto door Nederland te rijden. De wegen zijn over het algemeen prachtig en Nederland geeft de indruk van één groot park te zijn.

Toch heeft men geen spijt dit land verlaten te hebben en Canada als nieuwe vaderland gekozen te hebben. Wanneer men ons vraagt: waarom hebben jullie Nederland verlaten? We hebben het hier toch ook goed?" dan zeggen we: we hebben Nederland lief, hoe kunnen we anders, het is onze Moeder". Maar Canada is onze "gekozen" jonge onstuimige vrouw, die we gekozen hebben en zeer lief hebben gekregen, ondanks, of misschien "dankzij" haar ruige frisheid en koude en warme buien."

De mensen genieten kennelijk van hun verworven welvaart. Ze vliegen op hun bromfietsen of in hun auto's door de straten der steden of over de dikwijls vierbanige rijkswegen. Men moet helemaal niet schrikken wanneer men U, zelf 100 km. per uur rijdend, met een veel grotere snelheid passeert. Er is nl. geen snelheidsbeperking in de meeste landen van Europa. De gevolgen blijven dan ook niet uit. Het aantal dodelijke ongelukken is het dubbele van Amerika.

Nergens ziet men zulke prachtige uitstallingen in de etalages als in Nederland. Een overvloed van prachtige kleding, gouden en zilveren voorwerpen en vooral sportkleding en kampeeruitrustingen. Men heeft veel vrije tijd en een auto en heeft thans geheel Europa als vacantiegebied. De gewoonste mensen spreken over Griekenland of Spanje zoals men vroeger over de Achterhoek sprak.

Nederland is nog steeds goedkoper dan de meeste andere Europese landen. Kleding b.v. vonden we bepaald goedkoop in Nederland in vergelijking met de andere landen. Toch moet men niet denken dat het niet duurder is geworden de laatste jaren. Een costuum naar maat b.v. kan men beneden de 500 gulden vrijwel niet meer krijgen. Een beetje behoorlijke damesjapon kost 100 tot 200 gulden.

Hoe langer hoe meer werken ook in Nederland de vrouwen. Jongelui die gaan trouwen en een huis willen huren betalen voor een klein "flatje" met één of twee slaapkamers 150 tot 250 gulden huur per maand. Het is te begrijpen dat met zulk een huur de vrouw moet blijven werken, ook al zijn de salarissen 100 tot 200 gulden per week.

Men heeft in Nederland prachtige sociale voorzieningen., Men kent geen armoede meer wanneer men weduwe wordt of veel kinderen krijgt. Vele oude mensen hebben het thans "rustende" beter dan zij het ooit "werkende" hebben gehad. De gemiddelde levensduur in Nederland is ongeveer 75 jaar. De meeste mensen beginnen pas te verdienen wanneer ze 20 zijn, men werkt dus van 20 tot 65, is 45 jaren en men moet in deze tijd dus het geld opbrengen voor de andere 30 jaar die men niet werkt en verdient. Begrijpelijk dat deze voorzieningen zware lasten leggen op de "verdienenden", alleen voor de oudedagsvoorzieningen b.v. moet men maximaal 1200 gulden per jaar betalen . . . Rekent U maar uit wat iemand gedurende z'n werkende 40 jaar betaalt wanneer hij in de hoogste categorie zit (40x1200 gulden plus rente op rente is meer dan 100.000 gulden). Men heeft deze lasten echter blijkbaar gaarne over voor de lusten van later.

Op het kerkelijk erf valt niet veel te zien dat blijdschap geeft. Echter: we maakten in Haarlem een "welkomstdienst" mee die ons ongewoon verblijdde. De kerk was meer dan vol (5 uur n.m.); een koor van plm. 100 keurige jongelui uit Watergraafsmeer die uitstekend zongen; zeer merkwaardig, alleen *Engelse* hymns. De dienst stond onder leiding van de bekende Dr. Okke Jager. Het was de eerste keer dat we hem hoorden preken. We denken niet dat hij van de meeste professoren een hoog cijfer gekregen zou hebben. Maar de *mensen* horen hem blijkbaar "gaarne". Hij is zeer origineel en gebruikt veel voorbeelden en uitspraken die als los zand aan elkander zitten, geen verband, maar wel mooie gedachten en wijze lessen in een notedop. B.v. "man en vrouw kunnen samen de spiegel zijn van Gods heerlijkheid, maar een derde kan deze spiegel breken . . . .

We hoorden dat Dr. Jager Haarlem gaat verwisselen met Hilversum met het oog op de radio en televisie. Hij is een man waar de Nederlandse christenheid dankbaar voor en trots op kan zijn.

Overigens is er veel verwarring in het kerkelijke leven. We krijgen de indruk dat wanneer de oorlog z'n duizenden verslagen heeft de welvaart z'n tienduizenden verslaat!!

Zo keken we heel erg vreemd op dat er een voorstel bij de Synode ligt dat de vrouwen ook in het "ambt" beroepen kunnen worden en men verdedigt dit o.a. met Gal. 3:28.

Maar nog vreemder ziet men op wanneer men dit bespreekt met stoere Calvinistische familieleden en bemerkt dat men er voorstander van is. Wanneer men zegt dat 1 Cor. 14:34 het toch duidelijk verbiedt, krijgt men ten antwoord dat men dit lezen moet in het licht van de omstandigheden 2000 jaar geleden . . .

We betreuren dit, ten eerste *is* er een grote taak voor de vrouw in de kerk en ten tweede geloven wij dat dit revolutie in de kerk is.

We geloven dat God dit niet wil, omdat het met gezag te maken heeft. Jezus het Hoofd der Kerk, de man het hoofd van het gezin. In een Engelse vertaling lazen we bij deze tekst, dat wanneer de vrouwen in de gemeente spraken ze daarmede grepen naar iets dat van de man is . . .

De geest van de tijd blijft jammer genoeg niet bij de kerkdeur staan, maar dringt er binnen, ook in Nederland.

J. Kok van Nijeveen

EEN JUBILARIS MET EEN SCHULD

In het Roomse België verschijnt nu twintig jaar lang reeds een protestants weekblad onder de naam "De Kruisbanier". Het is een evangelisatieblad, dat uiteraard speciaal is afgestemd op de leden van de Rooms Katholieke Kerk. Een kleine groep protestanten in België tracht door middel van dit blad de blijdschap van het evangelie van Jezus Christus uit te dragen. En deze protestanten hebben dit nu twintig jaar lang gedaan. Dit jubileum is zeker een felicitatie waard.

Maar het sombere feit doet zich nu voor, dat bij dit jubileum het niet op ráákt, maar op IS. Er is nu reeds een tekort van 2500 dollar. Als er niet geholpen wordt zal deze "Kruisbanier" niet langer staande kunnen blijven. En de roep om hulp heeft nu ook deze zijde van de oceaan bereikt. Zal het jubileum moeten eindigen in een liquidatie?

Wij geven gaarne de roep om hulp voor "De Kruisbanier" aan onze lezers door. Wij hebben er nimmer een gewonote van gemaakt om onze lezers om geldelijke steun te vragen. Dit is tot een hoge uitzondering beperkt gebleven, maar dan was het ook nimmer zonder resultaat.

Ieder, die hier de helpende hand wil bieden, kan zijn gift zenden aan Rev. H. Bade, 4922 - 52nd., Box 549, Taber, Alta.

PLANNEN VOOR EEN REGIONALE NOORD-AMERIKAANSE CONFERENTIE VAN DE GEREFORMEERDE OECUMENISCHE SYNODE

De *News Exchange* van de Reformed Ecumenical Synod bericht dat vertegenwoordigers van de Christian Reformed Church, de Orthodox Presbyterian Church en de Reformed Presbyterian Church in Noord-Amerika voorlopige plannen hebben gemaakt voor een driedaagse conferentie in Grand Rapids in de zomer van 1966. De conferentie zal kunnen worden bijgewoond door allen die daar belang in stellen. Daarbij zullen predikanten en kerkleden zijn van een aantal kerken die geen lid zijn van de Geref. Oecumenische Synode. Onderwerpen en sprekers zullen later worden bekend gemaakt.

De Gereformeerde Oecumenische Synode van 1963 heeft de ledenkerken "aangemoedigd om in bepaalde gebieden regionale conferenties te houden met het doel de gemeenschap te bevorderen, en meer verenigd en doeltreffend getuigenis van ons gemeenschappelijk geloof te geven, te beraadslagen over vragen die voor de kerken in die gebieden van bijzonder belang zijn, en wegen en middelen te zoeken om de beslissingen van de Gereformeerde Oecumensiche Synode ten uitvoer te brengen."

De conferentie zal trachten Christus voor te stellen als het antwoord op de verwarring in de kerk en de chaos in de wereld in onze dagen. Bij de bespreking van de taak der kerk in de prediking van het Evangelie zal scherpe aandacht worden geschonken aan de verlorenheid van de wereld zo dat de kracht van het Evangelie getoond zal worden met zijn volle betrekking op de vragen van de tijd. Speciale aandacht zal worden geschonken aan de "kenmerken" van de Gereformeerde kerken, opdat ze in het licht van Gods Woord mogen worden onderzocht. De conferentie wil doen zien dat Christus, de hoop der wereld, Gods belofte is voor een gedesillusioneerde eeuw en Christus voorstellen als de sleutel voor kerkelijke eenheid en de opwekking van de Schrift tot onze gemeenschappelijke taak.

TWEE OPEN BRIEVEN

aan Saskia

Beste Saskia,

Vandaag heb ik je artikel in C.C. gelezen aangaande de Vrouwen Wereld Gebedsdag, en naar aanleiding van het feit dat ik ook een vrouw ben, haast ik me om je terug te schrijven, want inderdaad vrees ik met je, dat je je hoofd weer eens op het guillotineblok gelegd hebt. Als ik nu goed bekend ben met de werking van een guillotine, dan is het zo, dat het grote hakmes alleen naar beneden komt, als het touw losgelaten wordt, waarmee het wordt opgehouden. Nu zie ik in gedachten al de parade der mannenbroeders in beweging komen; want ik verwacht dat er velen zijn die maar wat graag dat touw willen laten vieren.

Nu hoop ik maar, dat ik, op mijn huispantoffeltjes, het mag winnen van de mannen op hun timmermansklompen, of hun stokpaardjes; en vroeg genoeg mag komen, om aan het touw te gaan hangen, zodat ze het niet omhoog kunnen krijgen. En dan hoop ik ook, dat nog vele vrouwen me te hulp komen, want ieder pondje is belangrijk! (tussen haakjes, 't spijt me dat ik, en vele anderen, een vorige keer je niet te hulp zijn gekomen, hoewel we 't wel met je eens waren).

Het is niet mijn bedoeling om verder in te gaan op de kwestie van het al of niet deelnemen aan de Vr.W.G.D. 'k Geloof, dat je 't in je schrijven goed duidelijk gemaakt hebt, daar ben ik het roerend mee eens; ook is er in The Christian Woman later wel reactie op gekomen.

Alleen wil ik nog even ingaan op wat je schreef over de haarkloverijen van de mannen in de kerken der Reformatie.

Juist deze week las ik een artikel in De Wachter, getiteld: "Onverzoend gestorven". Als je dan leest hoe onze hoogvereerde voorgangers zo hard konden zijn, zelfs tegenover hun broeders van dezelfde kerk, dat ze zelfs op hun sterfbed nog geen verzoening wensten, dan vraag je je inderdaad soms af, of het wel verstandig is naar hun mening te vragen en die ook nog gehoorzaam op te volgen.

Ik kan het niet helpen, maar altijd als ik de brieven lees aan de engel der gemeenten van Klein-Azië in Openbaring 1, dan vergelijk ik de gemeente van Epheze met onze "Gereformeerde Kerken". Die kerk was ook zo rechtvaardig en beproefde en veroordeelde alle valse profeten. Maar van al de gemeenten wordt Epheze 't meest gewaarschuwd, omdat ze hun eerste liefde verlaten hebben, en zelfs dreigt God om hun kandelaar weg te nemen!

Nu Saskia, dit is dan wat ik je wilde zeggen, ik kijk nu maar uit naar die andere vrouwen.

De hartelijke groeten, I am
"hanging on"

(Naam en adres van de schrijfster zijn bij ons bekend.—Red.)

Love that Saskia!! But....

Yes, who wouldn't love Saskia? Sometimes she rants and raves and shakes the scaffoldings we had so carefully constructed. Sometimes she makes me groan, when I see her get up from under her schemerlamp, furiously swinging her battle ax at traditionalism, but also hitting that what was meant to be prompted by a living faith.

But when, for some reason, you had buried your ax for some time, Auntie Saskia, we missed you and were happy to see you back under the schemerlamp.

Now the reason for my writing:

In Calvinist Contact of April 9, Saskia goes on the warpath in Northern Alberta. That, you might think, is a big honor for Alberta. Not quite so! Saskia raps the ladies of the Northern Alberta Women's League over the knuckles. What had they done? Well, they studied participation in the Women's World Day of Prayer and decided, as a League, not to take part in it.

Saskia marshalls an impressive array of arguments against this narrow separatism of our Alberta women.

I suppose the last word has not been spoken in this matter.

Nor is it my purpose to write on it now.

There is, however, one paragraph in Saskia's essay that made me a bit sad.

I must first tell you the background. You see, at the meeting of the Northern Alberta League delegates, a committee was appointed to study involvement in the Women's World Day of Prayer. This committee asked the local ministers for advice. Several letters came in, all (except one), advising against participation.

The study committee appointed a secretary and the secretary reported the committee's findings in a short write-up in "The Christian Woman."

Saskia read this report, disagreed and wrote! That was her good right, and we better carefully take note of her arguments.

But then Saskia made a mistake. Then she said that the report in "The Christian Woman" made her think of the Pharisees of Jesus' days and that it evidences "zelfgenoegzaamheid."

And now, just because we love Saskia, we say: "That you should not have written, Saskia!" Because the lady who reported (I am her pastor), only reported for her study committee, she wrote factual and without pretense. I have reread her report and there is not a trace of Phariseism in it. Even apart from that, it is a bad accusation.

I suppose Saskia didn't mean this as bad as it all sounds, but it has been put into print and, just because Saskia pleads for unity of believers, she should begin by guarding the reputation of fellow-Christians in her column.

Well, this puts my pastoral heart at ease again. Keep on writing, Saskia, keep on reporting, ladies, let us continue the discussions about problems that face us in a new world, open-mindedly and in mutual respect.

—Louis M. Tamminga

GALILEA

In het voorjaar
ligt de veelvervige rok
van Jozef
over de heuvels gespreid,
nu
de kemelsharen mantel
van Johannes de Doper.
Mensen lopen als mieren
over het wisselkleed
van de seizoenen.
Ook hij ging hier zijn gang.
In Kana
waar hij woorden sprak
van het zuiverste water,
wijn dronk
op de gezondheid
van bruid en bruidegom,
liederen zong
van het Hooglied.
In Nazareth
waar het feest niet doorging.
In Naïn
waar het leven
weer zijn gewone
wonderlijke loop nam.
In de plaatsen
gehecht aan het meer,
waar de doven
hun oren niet konden geloven,
waar het hoge woord is gesproken
door de geluksprofeet.

Jaap Zijlstra

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(16)

Vijf jaar geleden heeft ze in het najaar aan Merels open graaf gestaan. Gezien hoe de kist in de aarde zonk. Maar daarna heeft het leven haar weer geroepen, de kinderen, haar werk... Toen was ze ook de bloembollen tegengekomen en zonder veel lust was ze ermee naar de bloembakken gegaan, had met een lepel kuiltjes gegraven, de bollen erin gelegd. Geschrokken had ze het haast niet kunnen volbrengen, want telkens schoot de gedachte door haar heen: als in een graf. Als in een graf. "Wie hier bedrukt met tranen zaait..." Och, wat zijn de oude bijbelwoorden nog levend, ook voor het heden, voor nu. Haar tranen hebben toen de aarde bevochtigd, maar wat had het voorjaar haar een weelde van bloemen gegeven! "...zal juichen als hij vruchten maait..." is dan het vervolg in de psalm.

"Ad..." ze trekt z'n arm wat hoger op. "Hè, wat heb je een koude handen, ook zo eigenwijs om geen handschoenen aan te doen. Luister eens, jijzelf hebt bollen geplant en hier waren ze ook overal. Er is zaad in de grond gevallen. Heel de lange winter heeft dat zo maar wat gesluimerd en voor ons leek het allemaal wel dood, maar dat was het niet. En nu de mensen, Ad. Al is er ook maar een heel klein stofje van hen over, God zal ons allen een nieuw verheerlijkt lichaam geven."

"Zoals we 't vanmorgen zongen mam...: tot ik op 't bazuingeschal zalig eens ontwaken zal".

"Ja, precies."

"En dan geeft het niet, waar ergens je ook bent in de aarde."

Even gaat er een steek door Emi's hart. O jongen, denkt ze.

"Nee Ad, dan geeft het niet waar we zijn. God is overal."

Naast Emi wordt zwaar gezucht. "Het is wel eens moeilijk, mam. Als wij de Here Jezus ook maar eens zagen, net als die vrouwen en de discipelen."

"Maar wij hebben de Bijbel, Ad. De profetieën in het Oude, en de vervulling ervan in het Nieuwe Testament."

"En onze psalmen en gezangen, die we zo fijn kunnen zingen." Ad knikt voldaan en Louitje, die het laatste woord juist opvangt, springt meteen vlak voor Emi. "Ik heb ook gezongen, mam, van Hallelujah."

"Ja lieverd, mamma heeft het wel gehoord."

"De dominee ook?"

"Ja, natuurlijk."

"En de Here Jezus?"

"Ja, die ook en Hij was er het meest blij mee."

Thuis kunnen ze de kachelwarmte nog goed hebben. Emi heeft iets lekkers gebakken voor bij de koffie. Nu, met Lonnie erbij, gaan de gesprekken toch weer eens een heel andere kant uit dan wanneer ze zo onder elkaar zijn. En toch is het Emi, nu Ted er niet is, of ze Merel weer meer mist dan de laatste tijd het geval was. Net als in 't begin denkt ze telkens dat er een deur zal opengaan waardoor hij binnen kan komen. Of... is het Ted?

Ja, het is Ted ook. Eerlijk moet ze het voor zichzelf bekennen. Met een gevoel van schaamte kijkt ze naar Merel. — Ik... ik wil dit niet, Merel... ik wil dit niet... maar ik ken m'n eigen hart niet meer. Als Ted eerst maar terug is van deze paasdagen...

En daarbij komt haar onrust om Ank. Nu morgen dat congres, waar zij toch eigenlijk niets te maken heeft. "Komen er morgen nog meer niet-studenten?" vraagt ze onverwachts, dwars door een gesprek van Ank en Lonnie heen.

"O ja, mevrouw."

"Dat Ank daar ook naar toe moet!"

"Och, als je aan 't lab werkt, heb je er wel mee te maken. En Ank is toch ook studerend. En we mogen allemaal iemand meebrengen!"

"Gaan er nog meer hier uit de stad naar toe? Nu ja, van onze kerk bedoel ik."

"O ja, mam. Netty van der Poel, die studeert rechten, en Dirk Kantens en... o ja, Chris van Hoeken..."

"Hm," klinkt het, en dat geluid komt uit de hoek waar Luci zit. Emi verbeeldt zich dat Ank een kleur krijgt, maar ze reageert niet op Luci's veelbetekenend gekuch.

"O ja, die gaat naar Amerika, hè?"

"Och man, hoe weet u dat nou?"

"Heb ik horen vertellen. Is het dan zo iets geheims?"

Luci is Ank voor. "Hij gaat studeren bij een oom die daar professor is en dan krijgt hij meteen een prachtige baan!"

"Kind, klets. Wat weet jij daar nu van."

"Welles! Met september mischien al."

"Maar 't kan heel interessant worden mevrouw," praat Lonnie er rap overheen, wat Emi sterkt in haar gevoel, dat zij er ook van weet.

'Met Chris..." waagt Luci nog, maar nu vindt Emi het genoeg en scherp zegt ze: "Vooruit kind, ga jij met je poppen spelen. Kleine bemoeial!"

"We hebben dit keer een dispuut over de zendingsactie in 't algemeen," gaat Lonnie onverstoord verder. "Dat is wel een heel belangrijk onderwerp, nu het in Indonesië zo heel anders is komen te liggen, vooral voor de theologen en medici."

Luci is beledigd de kamer uit gelopen, maar nu komt haar stemmetje toch nog van de andere kant: "En meisjes van het lab..."

Nu negeren ze het alle drie, maar toch meent Emi dat de meisjes blikken van verstandhouding wisselen. Gaat het Ank nu echt om dat congres... of om Chris?

— En ik... en ik... als Ted nu eens onverwachts terugkwam morgen... hij weet dat ik dan alleen met Louitje ben... Ik heb hem niet gezegd dat ik dan samen met het kind naar tante Guus wil gaan, omdat... omdat ik hoopte... dwaas die ik ben... dwaas... een vrouw die al zo lang getrouwd is geweest...

"Héee... moeder!" toetert Ad opeens vlak bij haar oor. "Waar zat u zo aan te denken? U lachte zo. Zo... van binnen uit."

"Nou zeg," komt Lonnie, "net of je ook van buitenaf kunt lachen."

"Ja, dat kan," komt Ad dadelijk met het bewijs. "Dan lach je om iets dat je ziet en anders om iets dat je denkt."

Ze schateren allen.

"Hij zit, Lon!" plaagt Ank.

"Ja, moeder zat zo te denken..." zegt Ad nog verward. Dan zwijgt hij opeens, want hij had gedacht misschien denkt moeder nu wel aan iets leuks van vader.

"Zeker aan het lekkere eten," zegt hij dan, maar Emi kent hem te goed om niet te begrijpen dat dit nu een verzinseltje van hem is.

Emi staat op. "Jullie maken er maar weer iets moois van. Ik wist niet dat mijn zoon zo'n denker is. Kom Ank, speel nog eens wat, en zingen jullie wat paasliederen, terwijl ik voor het eten zorg."

Louitje is er als de kippen bij. "Van Halleluja, Ank!"

Terwijl de aardappelen koken en Emi de koffiekopjes alvast afwast, is het helemaal vrede is haar hart. Af en toe zingt ze met de anderen mee, maar bij het: Christus onze Heer verrees, moet ze bij het Halleluja telkens even luisteren, want schel komt Louitjes stem er dan bovenuit.

De Lente brengt het grote ontwaken van wat heel de winter zo geheimvol gesluimerd heeft in de schijnbaar dode takken van heesters en struiken en in de naaktheid van trieste winterbomen: in alles wat warm geborgen was in de schoot van de aarde.

Maar de meest naakte boom lééfde. Onder de harde aardkorst leefde het. Als een kind in moeders schoot groeide alles, wachtend op het uur van de geboorte. Een dit jaar wel zeer vroege.

En er is dát in de lucht wat Lente heet; Gods eigen adem is in die zachte zuidenwind, die alles tot ontwaken wekt.

Na het smelten van de sneeuw, terwijl hier en daar het wit nog plekte, bengelden weer de koude witte knopjes van de sneeuwklokjes aan hun dunn steeltjes, de krokussen probeerden het meteen ook en toen was er geen houden meer aan. En niemand heeft het precies zien gebeuren, maar de nog zo kort geleden beijzelde takken hebben weer hun groene waas van ieder jaar. God heeft op aarde weer een groot feestlied gegeven, een wondere symfonie van geuren en kleuren.

De zon warm en kosterend op haar blote armen, schoffelt Emi wat in de tuin. Heel voorzichtig, want ze weet vaak maar moeilijk het onkruid te onderscheiden. Maar telkens moet ze even om zich heen zien. De milde lucht diep inademen; de zachte en toch zo doordringende geuren van seringen. De witte, met z'n blanke schoonheid en de paarse, die toch warmer aandoet.

Als er geen mensen waren, heeft ze zopas gedacht, dan zou de aarde een paradijs zijn. Nu komt die gedachte weer in haar op. En verwonderd is ze, dat bij het verdriet dat toch altijd blijft knagen, God toch ook zoveel vreugde in haar hart wil geven. Om Zijn schepping. Geeft God... eigenlijk toch een stukje paradijs? Al is het maar in een enkele bloeiende boom, een kleurig bloemperk...

Dichtbij zingt een lijster. Emi ontdekt hem niet, maar in de goudenregen, waarvan de bloemen langs de takken naar beneden druipen, ziet ze wel de grote zwarte kauw, tegen een achtergrond van een overdadig witte seringenweelde. Naar de lijster zoekt ze nog even in de bomen achter de tuin, die ook met fris groen zijn bekleed.

Emi heeft een wijd aangeplooide, katoenen rok aan, bedrukt in de nieuwe, wat gedurfde kleuren paars, groen en grijs, en een mouwloos, wit no-iron bloesje.

Ted is met Pasen ruim een week weggebleven. Het is goed zo, heeft ze zichzelf toen steeds ingeprent. Maar nu hij terug is, is het zo licht en blij in haar... Energiek schudt ze haar hoofd. Ted had beter nooit hier kunnen komen. Als een vader is hij geworden in ons gezin. En nu... de kinderen zijn stapel met hem en hebben hem voor zich opgeëist als een onwankelbaar bezit. We hebben ons allen aan hem opgetrokken, bedenkt ze. De groten zowel als de kleintjes. Waar moet dat heen? Helder ziet ze in hoe het zal zijn als straks Ted weer weg is. Eenzaam zullen ze zijn en berooid. Emi kent maar al te goed het roepen van haar eigen hart naar hem. Ze weet dat haar lichaam naar hem hunkert...

(Wordt vervolgd.)

DE OVERVAL **Een gevangeniskraak slaagde volkomen. Een meesterwerk van de Friese verzetsbeweging.**

FILMVERTONINGEN:

24 APRIL: PETERBOROUGH — ST. MARY'S 5 MEI: (Herdenkingsdag) OAKVILLE — GALAXIE De vertoning in Acton, Chr. Ref. Church is verzet van 8 MEI naar 15 MEI

HOLLAND FILM SERVICE, BRAMPTON, ONT. — TELEPHONE: (416) 451-2226 (Bus.) of (416) 451-4810 (Res.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord and great joy we announce the birth of our fifth daughter

JAN PETRA

A sister for Herma, Dena, Joany and Trudy.

Mr. and Mrs. John Vegter

Orillia, March 5th, 1965.

With great joy and sincere gratitude to the Lord we announce the birth of our daughter

ASTRID KATHLEEN

Mr. and Mrs. Wm. Van Wieren
Grace
Wilma
Richard

April 10, 1965.
1898 Royal Crescent, London, Ont.

Met dank aan God, en grote blijdschap geven wij U kennis van de geboorte van onze zoon

MICHAEL JOHN

10 april 1965.

Mr. and Mrs. John Kramer-Van Niedek

1 Westdale, Apt. 1, Kingston, Ont.

The Lord gladdened us with a son

JONATHAN CRAIG

April 13, 1965.

Fred and Ineke Wisse

857½ Sigabee S.E.,
Grand Rapids, Mich.

MR. and MRS. W. DE VRIES announce the engagement of their daughter

JANE
to
PETER WILLIAM DYKSTRA

April 19th, 1965.
Wainfleet, Ont.

Zo de Here wil, hopen onze ouders en grootouders

WILLEM SCHENK
en
GRIETJE SCHENK-SIES

op 27 april a.s. hun 40-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat zij nog lang voor elkaar, en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Wyoming:
John Schenk
Wilma Schenk-Bos
Sarnia:
Rinus Schenk
Vicky Schenk-Huizinga
Wanstead:
Harry Brouwer
Gre Brouwer- Schenk
Sarnia:
Bill Schenk
Marguerite Schenk-De Jong
Piet Schenk
Tina Schenk-Hoekstra

R.R. 1, Wanstead, Ont.

---

16 April 1965 herdachten wij dat onze geliefde ouders

CORNELIS VAN GEEST
en
MAGDALENA VAN GEEST-KOENE

40 jaren geleden in het huwelijk getreden waren.

Dat zij nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Hamilton, Ont.:
Whil en Clarence VanderHout
Grimsby, Ont.:
Ad en Joyce Van Geest
Hamilton, Ont.:
Co en Arie Voskamp
Listowel, Ont.:
Ed en Tina Van Geest
Grimsby, Ont.:
Cor en Barbara Van Geest
Hamilton, Ont.:
Leny en Hank Nyland
Grimsby, Ont.:
Gerda en Harmen (engaged).

75 Fairview Ave.,
Grimsby, Ontario.

Zo de Here wil hopen wij op 30 april 1965 de 30-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde ouders

WILLEM KATERBERG
en
ZWAANTJE KATERBERG-ELLEN

Moge de Here hen nog vele gelukkige jaren geven. Dit is de wens van hun dankbare kinderen.

Grand Rapids:
Henry en Jean Katerberg
Oak Ridges:
Rita en Jim Bosma
Guelph:
Margaret en John Middeljans
Drayton:
Gerdy en Bert Vanden Hazel
Guelph:
Richard
Jenny
Tina
William
en 7 kleinkinderen.

109 Johnston Street, Guelph, Ont.

On May 1st, 1965 we hope to commemorate with our parents

J. PEETOOM
and
M. PEETOOM-TERLOUW

their 25th wedding anniversary.

It is our sincere desire that our heavenly Father may guide them many more years.

On May 4th, 1965 we are planning to celebrate this anniversary in the basement of the Canadian Reformed Church of Abbotsford, B.C.

Mission, B.C.:
Ina
Abbotsford, B.C.:
Bill and Annie
Jack and Hemmy
James
Geertje
Maria
Peter
Michael John.

R.R. 5, Marshall Road,
Abbotsford, B.C.

Zo de Here wil, hopen wij op 23 mei, 1965 de 25-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde ouders

ARIE VERSLUIS
en
GIJSBERTHA VERSLUIS-VAN DE BURGT

Moge de Here hen nog vele gelukkige jaren geven.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

Aldergrove:
Bill en Helen Versluis
Bobby
Vancouver:
Wilma en Nick de Regt
Betty-Ann
Rien
Tony
Arie.

1221 Steveston Highway,
Richmond, B.C., Canada.

Zo de Here wil, hopen wij op 25 april 1965, de 30-jarige echtvereniging te herdenken van onze ouders

PIETER RUITER
en
FOEKJE RUITER-DETMAR

Moge de Here hen nog vele gelukkige jaren geven.

Bill en Tine
Klaas en Tine
Lola
en kleinkinderen.

13103 - 124 Avenue,
Edmonton

God heeft niet alleen den Heere opgewekt, maar zal ook ons opwekken door zijn kracht.
I Cor. 6:14

De Heere nam tot Zich onze geliefde Vrouw, Moeder en Grootmoeder

LENA DEN BOK-VAN DER PLAS

op de leeftijd van ruim 72 jaar.

W. den Bok
kinderen
kleinkinderen

Burlington, Ontario, Canada.
Paaszondag, 18 april 1965.

De begrafenis zal plaats vinden op donderdag 22 april a.s., des namiddags om 3.30 uur op Greenwood Cemetery, vanuit de Canadian Reformed Church, Dynes Rd., Burlington.

Geen bloemen

Na een kortstondige ziekte nam de Here, nog vrij plotseling van ons weg onze geliefde man, vader en grootvader

HENDRIK HAAN

in de leeftijd van 76 jaar.

Oostwold (Wh) 7 april 1965
Hoofdstraat 245.

Oostwold, Wk.:
T. Haan-Kobes
Hengelo, Ov.:
S. Haan
Strathroy, Can.:
L. Haan
A. Haan-Bos
en kinderen.
Byron Center, U.S.A.:
Wm. Haan
M. Haan-Veenema
en kinderen.
Grijpskerk, Gr.:
R. de Vries-Haan
P. de Vries
en kinderen.
Paterswolde:
A. Poortinga-Haan
A. Poortinga
en kinderen.

Wegens ziekte te koop

108 ACRE DAIRY FARM

MET MELKCONTRACT

8 kamer stenen huis. Barn geeft ruimte voor 33 koeien. Holstein vee, silo, en alle andere nodige machineriën zijn bij de prijs inbegrepen. Lichte grond geschikt voor tomaten, enz. 5 Mijl van Dunnville aan harde weg. Vraagprijs: $34.000,00. Downpayment is over te praten.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Wij hebben verschillende goede farms te koop!

BUSINESS OPPORTUNITIES

LADIES WEAR STORES

$2,500.- full price each. Two stores operating in prime Toronto north west plaza. Complete with display mannequins, fitting rooms, lighting, display cases, shelves and racks. Walk right into one or both stores and take over established business. Stock optional. Call

JOHN VANDERVINNE
Representing
GEO. GETHING LTD.
REALTOR
241-9171

Ter overname aangeboden wegens vertrek naar de U.S.A.:

GEMENGD FARMBEDRIJF

78 acre land, clay loam soil, all tillable, 20 head of cattle, ± 1000 chickens, 1962 tractor, full line of tractor machinery, good 9-room house and barns with hydro and running water in both. Tevens inbegrepen een flinke eierroute in Cornwall, Ont. met vaste eierprijs over het gehele jaar. Goed inkomen!

Voor verdere inlichtingen schrijf of bel J. Konijnenbelt, R.R. # 3, Ingleside, Ont. Phone YUkon 4-2555.

VACATION BIBLE SCHOOLS

Living for Jesus

This course for 1965 is promoted by The Christian Ref. Church. Order form (pricelist) will be sent upon request, or order your Inspection Kit from:

SUK'S BOOKHOUSE
47 NORTH STREET
ST. CATHARINES, ONT.
MU 4-2035

De film

"DE OVERVAL"

Een gevangeniskraak slaagde volkomen. Een meesterwerk van de Friese verzetsbeweging zal vertoond worden op

12 MEI, 1965

in de

CHRISTIAN REFORMED CHURCH
te Rexdale, Ont.

Opbrengst is voor de Toronto District Christian High School

DUTCH CANADIAN TORONTO CREDIT UNION LTD.

Herdenkingsavond: **Nederland 20 jaar geleden bevrijd**

DONDERDAG 13 MEI, 1965 — 8.00 P.M.

VAUGHAN ROAD COLLEGIATE (Auditorium)

Vaughan Road and Winona Drive

Medewerking van het DUCA-koor. Hoogtepunt van het programma: de Nederlandse verzetsfilm: "DE OVERVAL"

Bel het Credit-Union kantoor, 922-7232 voor het adres van het dichtsbijzijnde voorverkoop adres. Kaarten verkrijgbaar op het kantoor en bij de collectors.

EXPERIENCED SINGLE MAN ON DAIRY FARM

$250 per month plus room and board, plus bonus. A good opportunity for someone who eventually hopes to begin on his own. Write to:

Mr. S. IJSSELSTEIN,
R.R. 1, Meadowvale, Ontario.
Phone Brampton 451-3441.

Wanted:

MARRIED MAN FOR GENERAL FARM WORK

Free house, good wages. Contact:

SCHWARTZ BROS.
R.R. 3, Bowmanville, Ont.
Phone 623-2895

DAIRY & PIG OPERATION

460 Acres - 280 cultivated. Two large barns, 2 houses, smaller barn and one old house. 140 head of cattle, 40 brood sows. Complete machinery. Write for particulars. $150,000.00.

J. H. LONGMIRE & SONS
Realtor & Insurance Brokers
Bridgetown, Nova Scotia

Who likes to

SHARE APARTMENT

with other girls in London, Ont.? Phone 439-2783.

EXPERIENCED SALESMAN

wanted by May 1st.

Salary and commission. Apply to:

WALLACE TURKEY PRODUCTS
% P. Reinsma, Gen. Del. Clinton, Ontario.

Wanted:

TWO MEN FOR GREENHOUSE WORK

Experience in growing cut flowers and potted plants preferred.

Year-round position. Good wages and Group Insurance.

Also wanted:

TWO WOMEN FOR DISBUDDING FLOWERS

Year-round.

CREEKSIDE GARDEN LTD.
Jordan Station, Ont.

Phone Mr. Koole, 562-4641, Vineland, Ont.

SUMMER RESORT

Blink Bonnie Housekeeping Cottages with all conveniences, reasonable rates, shallow beach. 30 miles north of Lindsay. Open May 20th. Write to H. Vegter, 28 Bonavem, St. Catharines, or telephone 684-3436.

FARM TE KOOP MET MELKCONTRACT

Deze 110 acre farm is gelegen aan de hoofdweg een paar mijl van Aylmer en heeft een melkcontract van 1250 pond per dag of desgewenst meer. Er zijn 36 stanchions en meer ruimte voor een ander 60 stuks vee. Barn cleaner, Silo en pijplijn milker en een volledige collectie machines. Het prachtige 9-kamer, stenen huis is van alle gemakken voorzien. Het vee bestaat uit 36 melkkoeien en ongeveer 25 heiffers en meer jong vee. Dit gehele gebied is een van de mooiste door ons tekoop aangeboden. Voor hen die meer land en een tweede huis er bij willen hebben is gelegenheid. De vraagprijs is $59.000 met een redelijk downpayment en een gemakkelijke afbetaling.

Voor meer farms van 50 tot 400 acre met en zonder melkcontract, eveneens tabaksfarms schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
TEL.: 423-6406

Vertegenwoordigt
Henry Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

De Paasgroepsvlucht van Koops Travel Service Ltd. was een succes en is behouden in Nederland aangekomen.

De gehele zomer door worden dergelijke vluchten uitgevoerd en altijd onder geleide.

We kunnen onze **VLUCHT OP 10 JUNI a.s.** hartelijk aanbevelen.

DS. P. VAN EGMOND UIT WELLANDPORT IS DE REISLEIDER.

21-daags retour $387.-
10 juni heen en vóór 17 juli of na 28 sept. terug $530.-
Normaal zomertarief $576.-

Vraag vrijblijvend inlichtingen.

KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.

Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada
543 Brant St., P. O. Box 307,
BURLINGTON, ONT.
TEL.: 634-1813

Dag en nacht bereikbaar

We zijn gespecialiseerd in spoedgevallen.

Secretaresse

Voor administratieve en secretariële werkzaamheden zoeken wij een jongere of oudere dame, die zelfstandig kan werken. Het is een interessante werkkring in een jonge onderneming. Degene, die deze plaats zal bezetten, moet bij voorkeur zowel de Nederlandse als de Engelse taal machtig zijn en met enthousiasme aan de groei van ons bedrijf willen medewerken.

Brieven, die vertrouwelijk behandeld zullen worden, moeten volledige inlichtingen bevatten omtrent leeftijd, opleiding, ervaring, ambities, enz. en moeten worden gericht aan Nr. 1799, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton.

ANNOUNCEMENT

We are pleased to announce the opening of our new office at

964 ALBION ROAD

at Thistletown Plaza, Rexdale, Ontario.
Telephone 741-4404

JOHN STRUIK REALTOR

The name which stands for

SERVICE, SATISFACTION AND... SAVING

FARMS FOR SALE

180 ACRE FARM with 40 steel cow stals and loose housing for 75 head of young cattle; 2nd barn 50x60; 1 silo on each barn; 35 Holstein cows.; bulktank, milker and full line of implements; brick house with all modern conveniences.

Price $50,000 with $5000 to $6000 down, will be considered, but when you have $4000 you also can buy, when you have good references.

Another 300 ACRE FARM from same owner, without building, could be bought for $22,000.

100 ACRE FARM with 23 cows and good implements on highway 9. Price $30,000.

100 ACRE FARM on highway. Price $14,000 with $2000 down.

100 ACRE FARM with good building. Price $10.750 with $1500 down.

All these farms are close to Christian Reformed Churches.

Contact:

F. C. VAN EYL
R.R. 1, CLIFFORD, ONT.
TEL. 127W4. When not at home try 21

Agent for

JOHN BOSVELD
BOX 353 — TEL. 428 — MEAFORD, ONT.

---

320 Acre Dairy Farm te koop

6 Mijl van Belleville, met 10-can melkcontract. Twee barns en silo. 60 stuks vee, met complete lijn machines aanwezig.

Prachtig, modern huis, 10 j. oud, met 9 kamers, dubbele garage. Vraagprijs $68.000.—, geschikte voorwaarden aanwezig.

Dairy en Fruit Farm

150 Acres produktief land, waarvan 15 acres boomgaard. 8-kamer huis, met modern comfort.

Beide farms zijn gunstig gelegen ten opzichte van Chr. Ref. Church en school.

J. WIERSMA
R.R. 5, Trenton, Ont. - 392-7765
Agent voor J. J. Van Herwerden, Broker, Oshawa.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Ottawa (Calvin), Ont., L. M. Tamminga te Edmonton, Alta.

te Ladner, B.C., C. Padmos te Calgary (Maranatha), Alta.

te Saskatoon, Sask., H. J. Kwantes te Ingersoll, Ont.

te Peers, Alta., A. Walcott te Holland, Mich.

te Edson, Alta., J. Stulp te San Jose, Calif.

naar New Westminster, B.C., J. Kuntz te Owen Sound, Ont.

Aangenomen

naar Toronto (Rehoboth), Ont., M. DeVries te Surrey, B.C.

naar Chatham (Grace), Ont., J. B. Vos te Stratford, Ont.

Bedankt

voor Calgary I, Alta., L. M. Tamminga te Edmonton, Alta.

CANADIAN REFORMED CHURCHES

Bedankt

voor Cloverdale, B.C., T. Boersma te Urk, Ned.

REFORMED CHURCH

Beroepen

te Leamington, Ont., R. Van Farowe te Exeter, Ont.

Bedankt

voor Chatham, Ont., H. Van Essen te Wainfleet, Ont.

Rev. R. VanderPol te Leamington, Ont. hoopt op 1 mei a.s. met emeritaat te gaan.

DUTCH PAY TRIBUTE TO CANADIAN WAR HERO

In a message to the Canadian government the Netherlands government expressed the feelings of the Dutch population with the words: "The memory of General Crerar will for ever in the Netherlands be greatly honoured as most closely related to the liberation of our country."

At the funeral of the Canadian war hero, who led the First Canadian Army to victory in the eastern part of the Netherlands, a wreath from H.M. Queen Juliana and H.R.H. the Prince of the Netherlands was placed on the altar during the commemoration service in Christ Church Cathedral. Earlier Queen Juliana and Prince Bernhard had sent a personal message of sympathy to Mrs. Crerar.

The Netherlands Ambassador, Dr. A. H. J. Lovink, and the Netherlands military attaché in Ottawa, Lt. Colonel F. J. A. Lutz attended the funeral. At the cemetery wreaths were placed from the Netherlands government and from the Netherlands Armed Forces.

"General Crerar will pass into history as the liberator of the northern and eastern parts of the Netherlands in March and April 1945", the "Nieuwe Rotterdamse Courant", one of the leading nation-wide read newspapers commented on April 2nd in a front-page story.

This expresses the feelings of those who experienced the liberation. Today, almost twenty years after the fifth of May, 1945 when General Crerar's men jubilantly were welcomed by the Dutch, Canadian visitors still clearly will experience the strong emotional relation between the country's liberation and the Canadian army, felt by the Dutch, be it in city, village or hamlet.

One of the Dutch towns liberated by the First Canadian Army, Hoogeveen, annually honours the memory of the Canadian efforts by holding the "General Crerar March". The proceeds from this competitive 17-mile march by military units go to the Netherlands Wargraves Committee. The funds are being used to assist next of kin to visit the wargrave of their relative buried in Dutch soil.

Wat 1940 - 1945 Nederland kostte

Dit jaar is het 25 jaar geleden dat Nederland in de oorlog werd betrokken en is het 20 jaar geleden dat het land werd bevrijd.

Die vijf jaar oorlog hebben onuitwisbare littekens getrokken. Het enorme leed verschuilt zich achter de kille cijfers van de statistiek waarin men kan zien wat de oorlog Nederland kostte. Naar schatting totaal ca. 270.000 mensen.

Weggevoerd voor werk in Duitsland werden totaal naar schatting ruim 600.000 mensen.

De geldelijke schade als gevolg van de wereldoorlog laat zich ramen met miljarden guldens, rekent men het produktieverlies mee dan komt men op meer dan 24 miljard gulden. 12% Van de cultuurgrond ging verloren en 50% van de Nederlandse koopvaardijvloot.

Bovendien verloor Nederland ca. 92.000 woningen, 150.000 motorvoertuigen en 31.000 lokomotieven en wagons. Schrille statistische cijfers uit een afschuwelijke tijd.

WAT HET NEDERLAND KOSTTE
de achteruitgang v.h. nationaal vermogen in Nederl. door de 2e wereldoorlog (in koopkracht 1939)

	in miljoen gld.
Div.	25
Kerken, ziekenh., scholen etc.	150
Overheidsbezit (bruggen, havens etc)	550
Woningen	650
Land-, tuin en bosbouw	825
Verkeer	1030
Huisraad	1200
Goud, deviezen en beleggingen i.h. buitenl.	2800
Industrie en handel	3300
Leveranties a.d. bezetter tegen waardeloos geld	4500

CPD

VERLIEZEN AAN NEDERL. MENSENLEVENS IN DE 2e WERELDOORLOG

Zeelieden ter koopvaardij	3000
Nederl. militairen	6500
Indonesië	21.000
Burgers omgekomen door oorlogshandelingen	23.000
Executies of omgekomen in kampen	24.000
Div. oorlogsoorzaken	25.000
Door honger, ontbering of ziekte	65.000
Joodse Nederl.	104.000

CPD

Mannenpraat

DE FRONTLIJN

Uw klacht in "Mannenpraat" over verlegging der frontlijn geeft mij aanleiding om te proberen ook mijn mening te zeggen.

Ook in onze M.V. is over deze dingen gesproken en we voelen dat er een zekere onrust onder onze mensen komt en we vragen ons af in hoeverre in onze kerken de idee van het Creationisme al is doorgedrongen. Want hier gaat het toch immers over? En we vragen ons af hoe het komt, dat zij, die onze geestelijke leiders dienen te zijn, krachtens hun opleiding en ambt ,in deze geen klare wijn schenken of ons op een rechtstreeks gedane vraag met een ontwijkend antwoord in de kou laten staan. Ik verwijs slechts naar het antwoord dat Dr. Kooistra gaf aan de bezorgde vader, in C.C. Weten we dan werkelijk niet meer, wat we met het scheppingsverhaal aan moeten? Gods Woord is hetzelfde gebleven, en het was niet moeilijk om tegenover het evolutionisme, zoals dat van ongelovige zijde tot ons kwam, ons gelovig aanvaarden van het scheppingsverhaal te zetten, zoals door God Zelf ons verhaald.

Maar nu de evolutiegedachte, zij het in gewijzigde vorm, in de leer van het Creationisme, binnen onze eigen kring opgang gaat vinden, nu wordt het moeilijker, en vooral pijnlijker. Vooral ook, omdat deze leer door een filosofie gesteund wordt, welke onder ons veel aanhangers vindt.

Nu is het mijn overtuiging, dat we nooit mogen proberen, ons op wetenschappelijke gronden, of op welke gronden ook, gevonden in menselijke beredenering, de historische waarheid van Gen. 1 v.v. te bewijzen. Dan beginnen we al met deze waarheid disputabel te stellen. Voor mij is er maar één grond. En dat is het feit, dat de Here het mij Zelf zo vertelt. In al zijn eenvoud en in al zijn schoonheid.

En blijven er dan een paar moeilijkheden over, die ik niet direct verklaren kan, dan verandert dat niets aan de feiten zelf. Het is hier een kwestie van geloof. En niet van een opvatting, zoals Dr. J. Lever in zijn boek: "Creatie en Evolutie" spreekt van de opvatting der zgn. fundamentalisten.

Een opvatting kan men wijzigen, als gevolg van verstandelijk denken, maar geloof is een aanvaarden zonder meer. Daarom mogen we ons geloof ook niet anders verdedigen dan met een: "Er staat geschreven".

Daarom mogen we ook niet zwijgen, wanneer ons geloof in de historische waarheid van het scheppingsverhaal afgewezen wordt, als gevaarlijk en naïef; alsof het hier over een onbelangrijke zaak gaat, of over iets dat nog uitgezocht moet worden.

Volgens het Creationisme is er in de schepping geen sprake geweest van tijdsindeling, noch van 24 uur, noch van zgn. tijdperken. Ook de ons genoemde volgorde van de scheppingsdagen moeten we niet als physisch na elkaar zien (blz. 11 van "C. en E.").

De schepping van de mens is ook niet zo gebeurd als wij ons dat voorstellen. De Here zou Adam niet geformeerd (geboetseerd) hebben uit het stof der aarde en daarna de adem des levens in zijn neusgaten hebben geblazen.

Hoe dan wel? Dat zal de wetenschap misschien nog wel eens uitvinden. Vast staat wel voor de Creationist, dat alle dingen langs de weg van evolutie ontstaan zijn onder de directe leiding Gods.

Het ontstaan van de mens is ook onzeker. Op blz. 165 van bovengenoemd boek lees ik: "We mogen de *mogelijkheid* niet bij voorbaat verwerpen, dat de genese (wording) van de mens geschied is via een wezen, dat minstens naar zijn skeletkenmerken, volgens onze normen en criteria een dier was."

Alles hangt eigenlijk nog in de lucht. Het meest positieve in deze leer is de negatie van het scheppingsverhaal als historische waarheid.

De gronden van deze stellingen vinden we niet in Gods Woord, maar in, naar aanleiding van wat men in en op de aarde vond, opgestelde theorieën, die men voor waar aanneemt, in het menselijk, zij het wetenschappelijk, denken.

Hier moet gekozen worden. Opdat we weten, waar we staan. In ons kerkelijk leven, en ook op het gebied van het onderwijs. Wat wordt aan onze jeugd onderwezen? En aan onze toekomstige universiteit?

Ik voor mij geloof, dat God de Vader hemel en aarde geschapen heeft en de aarde in zes dagen van 24 uur in de volgorde, zoals ons beschreven.

De Here geve wijsheid aan onze geestelijke leiders en moed om alle dwaalleer te onderkennen en te bestrijden.

Hagersville, Ont.

A. Norg

TEACHERS WANTED

HOUSTON CHRISTIAN SCHOOL needs

2 TEACHERS FOR GRADES 1-2, 3-4

Ideal teaching conditions. Situated in beautiful, central British Columbia.

Please send inquiries and applications to MR. LEROY FEENSTRA, Prin., Box 237, Houston, British Columbia.

TRINITY CHRISTIAN SCHOOL OF BURLINGTON is in need of

A TEACHER

for Junior or Primary Grade

Please apply to Miss J. Visser, 650 Walkers Line, Burlington, Ont.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in need of

TWO TEACHERS

One for grades 2 & 3, and one for grades 4 & 5.

Our school is expanding rapidly, from 4 to 8 rooms in four years. We offer a good salary and good working conditions. We invite applications from qualified, experienced teachers. Please send applications to the Secretary, Sid Jaarsma, Box 852, Smithers, B.C., Canada.

The DRAYTON CALVIN CHRISTIAN SCHOOL will be in need of

A TEACHER

for grades 5 and 6 by September 1965.

Applications to be sent to the Secretary, Mr. G. LUBBERTS, R.R. 2, Drayton, Ont.

GALT CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY plans to open their two-room school September 1965 and is in need of

A PRINCIPAL and ONE TEACHER

For inquiries please write: John Veenema, Secr., 37 Myrtle Ave., Galt, Ont.

The 7-room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. will be in need of

ONE TEACHER

for the schoolterm 1965-1966. Junior or intermediate grade. Qualified or prospective 1965 graduates preferred.

Please send your applications to the principal, MR. T. BERGSMA, Box 104. Jarvis, Ont.

The Brantford Chr. School will be in need of

ONE TEACHER

FOR GRADE 1 AND 2,

starting September 1965.

Brantford is located approx. 20 miles West of Hamilton.

Please send your application to the Principal, Mr. J. Kooistra, 407 Marlboro St., Brantford, Ont.

Due to expansion the TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL OF BARRIE, ONT. will need

A Fourth Teacher

(qualified) for the middle grades (about 25 pupils).

Barrie is only 50 miles north of Toronto. It is the gateway to the North with plenty opportunity for skiing, swimming, boating, fishing, etc.

Please send applications to Mr. Bert Schaly, Secr., R.R. # 1, Thornton, Ont.

The WALLACEBURG "CALVIN" CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY is in need of

A TEACHER

for the lower 2 grades.

Starting September 1965. Present teacher leaving to further her education.

Please write stating experience and qualifications to: Mr. Gordon Spiering, Secr., R.R. 3, Wallaceburg, Ont.

The EMMANUEL CHRISTIAN SCHOOL OF AYLMER, ONT. will next September be in need of

A TEACHER FOR GRADE 1 & 2

Please send applications to the Principal J. PETRUSMA, R.R. 1, Aylmer, Ont. or C. BROER, R.R. 5, Aylmer, Ont.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL OF WOODSTOCK will be in need of a

TEACHER

for September, 1965.

Please send your applications to: Mr. S. VISSER, 50 Finkle St., Woodstock, Ont. or phone 539-9202.

The Timothy Christian School of Williamsburg, Ontario will be in need of a

TEACHER

for the 1965-1966 school term.

Applications to be sent to: Mr. G. Van 't Foort, R.R. 1, Chesterville, Ont.

The VANCOUVER CHRISTIAN SCHOOL ASSOCIATION requires

PRIMARY TEACHER

Please address enquiries and applications to: The Vancouver Christian School Association, 5621 Killarney Street, Vancouver 16, B.C.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of BROCKVILLE, "City of the Thousand Islands", invites applications for the positions of

PRINCIPAL and TEACHER

for the 1965-'66 school term.

Applications to be sent to:

Mr. Dave Weima,
R.R. 3, Brockville, Ont.

Due to expansion Chatham's eight-room Christian school will be in need of a

TEACHER

Please send letters of application to the principal John Postma, 105 Lacroix St., Chatham, Ont.

WE NEED TWO TEACHERS:

1 for one of the LOWER GRADES

and

1 for one of the MIDDLE GRADES.

KNOX CHRISTIAN SCHOOL
Bowmanville, Ont.

The John Knox Christian School of Westminster is in need of a male or female

TEACHER

for Grade 3 or 4, starting September 1965.

Please send applications stating qualifications, experience, and salary requirements to F. LEENSTRA, 8637 - 11th Ave., Burnaby 3, B.C.

The Duncan Christian School (elementary) will be in need of

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for the next school term. Please contact Herman van Boven (Secretary) R.R. 1, Cowichan Station, B.C.

Also due to expansion, the JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of Wyoming, Ont., will be in need of

2 TEACHERS

for grades 1 & 2, and 3 & 4.

- Attractive salary.
- All fringe benefits.

Please apply to the principal, F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ont.

The John Calvin Christian School of STRATHROY, ONT. will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades.

Applications, stating qualifications and/or experience to be sent to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, Box 728, Strathroy, Ont.

Due to a serious accident of its Principal, the CALVIN CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY OF TORONTO needs

AN ACTING PRINCIPAL

(fully qualified)

Please send applications stating qualifications, experience, salary requirements and references to:

S. R. Smilde,
5775 Yonge St., Apt. 401,
Willowdale, Ont.

The Board of the JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL OF BRAMPTON invites applications from

QUALIFIED TEACHERS

for grade 2-3, 4, 5 and 6. for the school term 1965-1966.
Also needed is a

SUPPLY TEACHER

for the senior grades for one or two days a week.
Please send references and information stating experience and academic standards to the principal:

Mr. H. A. VANDERWINDT,
% John Knox Christian School
McLaughlin Road South, Brampton, Ont.

The 8-room John Knox School is in the favourable located growing town of Brampton, near the City of Toronto.

SPRINGDALE CHRISTIAN SCHOOL will need

TWO TEACHERS

this year.

Our present staff members wish to further their education.

Springdale is located near a major highway just 30 miles from Toronto. Please send inquiries to the secretary,
LEON RADDER, R.R. 4, Bradford, Ont.
or to the Principal,
E. GEERTSEMA, R.R. 4, Bradford, Ont.

The Calvin Christian School of KINGSTON (the University City of Eastern Canada) is in need of

ONE TEACHER

for the lower grades, per September, 1965.

Please send applications to the principal, H. Van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

Regina:

De Stad met de vooruitziende blik!

door Philip Stratford, Saturday Night

(Can. Scene)—Als men gedurende de winter op een hoogte van 35.000 voet over de prairies vliegt, zijn de hier en daar verspreid liggende boerderijen maar nauwelijks te onderscheiden op de vlakke, witte woestijn. De met diepe sporen doorsneden wegen lijken bruine potloodstreepjes, die langzaam in het niet verdwijnen. En aan de einder, waar de evenwijdige lijnen samensmelten begint de reusachtige, bleekgekleurde lucht. Dan, plotseling, ziet men aan de linkerzijde Regina, als een onverwachte oase in de sneeuwwoestijn. Haar wolkenkrabbers mogen dan in het niet vallen naast die van Vancouver of Montreal, maar hier, midden op een vlakte van 20.000 vierkante mijl, zijn ze waarlijk indrukwekkend. Men had hier wel welvaart verwacht, maar meer een uiteenliggend soort schijnwelvaart, niet deze uitbundigheid van zwart glas en beton, die men slechts in een wereldstad denkt aan te treffen.

Regina echter heeft een traditie van vooruit ontworpen pracht. Toen in 1912 de bevolking van deze hoofdstad nog slechts uit een tiende van de tegenwoordige 120.000 bestond, was er moed en een vooruitziende blik voor nodig, om de gebouwen voor de Provinciale Regering ver buiten de stad midden in de korenvelden te durven zetten. Door een tuinarchitect uit Lancashire, een zekere Thomas Mawson, werden parken en een kunstmatig gevormd meer ontworpen om de imposante gebouwen beter tot hun recht te doen komen. En nu is de stad uitgegroeid tot de afmetingen, zoals Mawson haar reeds zag. En voor een stad van haar grootte is Regina ruim voorzien van culturele faciliteiten, een nieuwe bibliotheek, een natuurhistorisch museum, een conservatorium, schilderijenmuseum en een academie voor beeldende kunsten, verbonden aan de nieuwe universiteit. Getrouw aan haar gewoonte om in de toekomst te zien en met het oog op het feit, dat de bevolking in de afgelopen tien jaar met 65% is toegenomen, is echter Regina niet op haar lauweren gaan rusten, maar heeft zij thans een plan onder handen zo rijk aan verbeeldingskracht als men er op dit continent maar weinig vindt.

Op een stuk grond van 1300 acre rondom Thomas Mawson's meer heeft een Japanse architect, Minoru Yamasaki een gebouwencomplex ontworpen voor regerings-, universiteits-, ontspannings- en culturele doeleinden, uit 80 delen bestaande. Er zijn plannen voor een dierentuin, een speeltuin en sportpark, picniceilanden en een botenhuis, een schouwburg aan het water en een openbare gehoorzaal. Grond van de bodem van het meer zal worden gebruikt om een 160 voet hoge "berg" te maken. De plannen voor verschillende onderdelen van dit Wascana Centre lopen ver voorbij het jaar 2000. Tot zover zijn er slechts twee gebouwen voor de nieuwe universiteit voltooit en men heeft reeds uitgerekend, dat het aantal studenten dat oorspronkelijk pas in 1985 werd verwacht reeds in 1969 bereikt zal worden.

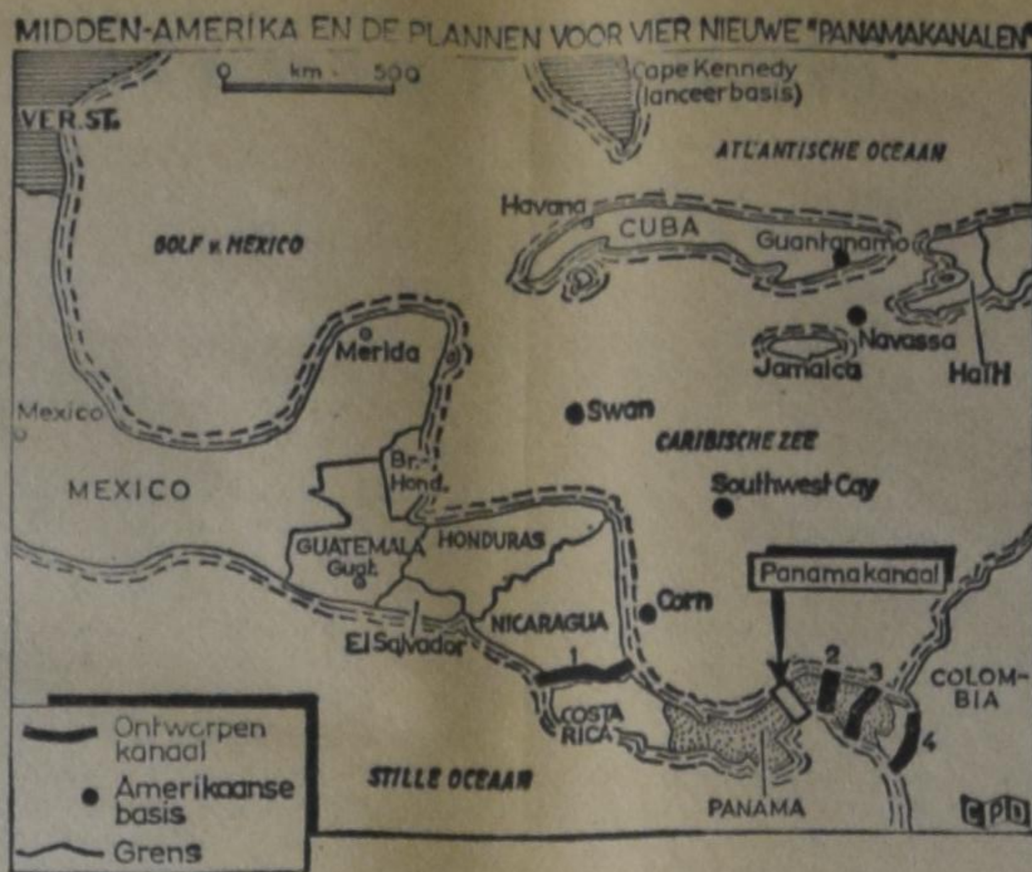
Dank zij de hongerige communisten zijn de tijden nog nooit zo goed geweest. Nog nooit eerder heeft een tarweboer uit deze streken zijn eigen Rolls Royce kunnen bestellen en konden ze in de winter hun boerderijen in de steek laten om in de stad te gaan wonen. En naast deze grote tarwewelvaart heeft men nu nog ontdekt, dat Regina de rijkste potaslaag ter wereld in haar bodem heeft. Er is ook een andere kant aan al deze bloei en al deze plannen. Geen enkele oudgediende zal de tegenslag en de droogte van de dertiger jaren vergeten. Daar zorgt het weer wel voor. Met 25 inches sneeuw in januari, drie weken bijna nooit eerder gekende kou en de eenden en de kariboe omkomend van de honger, valt de nietsontziende wreedheid van het klimaat moeilijk te negeren. Noch de geïsoleerdheid. Ondanks haar grote gemeenschapsgeest lijdt Regina onder haar geïsoleerd zijn van de rest van de wereld. Haar Russische tegenhanger is Omsk.

"Natuurschoon hebben we niet veel," aldus een inwoner van Saskatchewan, "behalve dan wanneer de vlas in bloei staat. En gezellig wonen is het hier ook niet, tenzij je van lege ruimten houdt. De winters zijn lang en slecht. Maar het is een goed land."

ATOOMBOM BOUWT NIEUW PANAMAKANAAL

24 Amerikaanse oorlogsschepen, 500 grote tankers en 50 grote zeeschepen kunnen wegens hun omvang geen gebruik maken van het Panamakanaal. De vaart door dit kanaal duurt minstens 7 à 8 uur omdat de zes grote sluizen een grote wachttijd vergen. Dit alles brengt met zich dat het Panamakanaal hopeloos ouderwets geacht wordt. Vooral ook omdat het niet meer dan 60 schepen per dag kan verwerken. De Ver. Staten zijn de grote "baas" van het kanaal want zij beheren de hele kanaalzone. Het is dank zij het Panamakanaal dat Amerika zijn vloten in de Atlantische - en de Stille Oceaan als één geheel kan hanteren, want anders is de kortste weg helemaal via de zuidpool. Voor de 24 zeer grote oorlogsschepen van Amerika is deze kortste weg dus inderdaad via de zuidpool. Amerika wil nu een nieuwe kanaal graven tussen de Atlantische - en de Stille Oceaan.

Dit nieuwe kanaal - dat een van de grootste technische projekten van de komende jaren zal worden - kan op vier plaatsen in Midden-Amerika komen, zie kaart. Het kanaal zal geen sluizen krijgen. Om zulk een kanaal te graven heeft men plannen om gebruik te maken van een ca. vijf ton zware atoombom. Die kost ongeveer 350.000 dollar en dat is aanmerkelijk goedkoper dan te werken met de normale springstoffen waar men naar schatting minstens 100.000 ton van nodig zal hebben. Een beletsel voor de werkwijze met de atoombom is het bestaande "atoomverdrag" tussen de grote mogendheden dat bovengrondse atoomexplosies heeft verboden. Voor het nieuwe kanaal is deze overeenkomst nadelig want het gebruik van een atoombom zou ongeveer 80% in de bouwkosten van het kanaal schelen. Hoe hoog deze bouwkosten zullen worden is nog niet bekend daar de keuze uit een van de vier ontworpen kanalen nog moet vallen.

Het geheel is thans een punt van studie, waarbij voorlopig vooral een nieuw kanaal in Panama de voorkeur schijnt te hebben. President Johnson heeft verklaard dat Amerika de nodige voorzieningen zal treffen voor de mensen die al die jaren voor het onderhoud en de goede werking van het Panamakanaal hebben gezorgd. Dat zijn er liefst ca. 15.000. Dit grote aantal mensen wordt voor een anzienlijk deel overbodig, omdat het nieuwe kanaal geen sluizen zal hebben en daarom veel minder verzorging van de doorvaart zal eisen.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

(ADAPTED FROM AN ARTICLE BY PROF. DR. J. WATERINK)

A MIRROR

I should like to discuss with you in this article the fact that many parents without their knowledge have a mirror placed before them in their children, in which they can see a reflection of their own behaviour.

Sometimes they find the exact image of their own life in the mirror — in that which bothers and irritates them about their children.

Sometimes the image they see is only a symbol of their own behaviour. I shall try to explain that in the following.

A mother came to see me about her 18-year-old son. She and her husband were very concerned about the boy. When he finished grade school, he wanted to go to Junior College. His first year was really below average, but he was conditionally promoted to a higher class. In his summer holidays nothing and no one could move him to work on those subjects in which he had failed. He assured his parents that he would never go back there, and that he would rather attend a regular High School. His parents gave in and he started the second year of High School. In some of his subjects he was behind, and he received special tutoring from one of the teachers. At Easter time he had had his fill of High School already and demanded that he be allowed to attend a Technical Institute. Again his parents complied with his wishes. At first it looked pretty good, but after a while he became sick of that too. And then all of a sudden he wanted to go into business. His parents were worried about this irresolute way of behaviour.

I then asked the mother: "What does your husband do?" "Oh," she said, "he is salesman at the moment."

"Why do you say at the moment?" I enquired of her.

"Well," she sighed, "we've been married almost 20 years now, and in that time he has had a dozen different jobs. He already doesn't like selling anymore either, he would prefer to go back to office work, he has done that type of work previously. It's really like this," she said, "if my husband has to put effort into his work, if it doesn't come easily to him, then he wants to do something else."

It has been quite a few years ago since that mother came to me about her son. You can understand that she said: "When my husband first became salesman, he sold exceptionally well, but now that business isn't so good, he wants to get out of it. He has to do too much work in order to sell his product.

I didn't waste too much time in telling her, that her son was the image of his father.

* * *

I remember another case. A mother called me by telephone and asked me for an interview. It was impossible for me to make an appointment at that very instant, and so I asked her to write.

She wrote me a letter in which she informed me, that she did not think I had been very friendly by not giving her an appointment right away. She could come next Wednesday afternoon at three o'clock. She would be in the city anyway. If that was not convenient would I please call her.

She probably thought I sat in my office all day twiddling my thumbs, just waiting for her to come. I phoned and informed her that I was not available that day between 2 and 6 o'clock. She said: "Couldn't you make an exception for me?" I told her that that was something I wouldn't even go into. I was *not* available. "Oh well," she said, "I could probably go downtown Thursday afternoon just as easily." That was fine with me and I told her I would see her between four and five o'clock.

"Does it have to be so late?" she wailed.

"Madam," I answered, "either you come between four and five, or you don't come at all."

At four o'clock sharp the following Thursday she came, loaded with complaints about her fourteen-year-old daughter. The girl could not face disappointments. If she got it into her head to go somewhere a certain day, then she demanded that all plans be changed, in order to comply with her requirements. Dinner or supper would either have to be put an hour ahead or postponed, whichever suited her best, and she did not take no for an answer. If father or mother adamantly refused to submit to her whims, she would sulk for days and not say so much as goodbye to anyone .

I tactfully tried to point out to this mother by what methods she had attempted to gain an appointment with me. She thought that that had been quite natural. "After all, aren't you here to give advice?" I could not make her understand, that her daughter resembled herself in every detail

* * *

There are other mirror reflections which are more of a "symbolic" nature. A mother came to see me about her teenage daughter. She told me a long story. From this story I gathered that the mother thought quite a bit of herself. She told me, that she made sure her husband gave a tenth of everything he made to the Lord; church, mission, the less fortunate, evangelism, Christian school, and what have you. She made it extremely clear, that she was quite high on the social ladder. She was very active in the field of social work. She educated her children the good old-fashioned way. Plain and simple clothing, not too much pocket money, of which they had to give a tenth to the church.

This most efficient mother came to complain about the fact that her daughter stole. She took money out of mother's purse to treat her girlfriends at school. She had been doing that for a year already. It had been discovered that she had taken money out of one of the girls' coat pockets, and that she had brought candies for it for her friends.

Mother was deeply grieved that she, such an exemplary woman, should have such a daughter. She felt thoroughly ashamed, that she had to come to see me. But it had come to a point that she had to do something she would otherwise never dream of doing.

I found this type of situation extremely difficult. It was obvious that this mother thought herself to be quite a personality, a devout Christian woman, and an example in society. It would take more than half an hour to prove her wrong. What I said to her is now not of importance. But my readers will understand that this girl symbolically reflected her mother's behaviour. This girl also wanted to be recognized and be first in everything. But with her terrible cheap dressings, hand-me-down coats, and sparse pocket money, she didn't stand a chance. She wanted to be in the spotlight. She made herself a central figure by dealing out sweets. But in order to do so she needed money, and that she took illegally. It was impossible to cure that girl as long as mother remained what she was. And unless she was removed from her surroundings, she would go from bad to worse.

* * *

It is absolutely necessary that parents know what self-criticism is. And it is a matter of course that every person daily questions himself about his behaviour and inward feeling.

But parents have a special calling in this, in respect to their children. This applies to parents in particular, but also to child educators, teachers and those who guide the youth in various clubs and activities.

More often as not parents accept themselves as they are, and do not realize that their children are a reflection of themselves. Their behaviour becomes all too easily the behaviour of their child. It is a crude thing to say to parents.

But it is absolutely necessary that it be said. There are many criticizing and perpetually commenting fathers, who, as soon as their son makes even the slightest critical remark, fly into a rage. There are many slightly vain mothers, who react fiercely as soon as they detect a slight trace of vanity in their daughters.

Some fathers, who are spineless creatures themselves, become immensely irritated if they notice that their sons don't have much backbone. Mothers who are bossy, cannot take it if their daughter show the same symptoms.

We people love to look in a mirror if it pleases our vanity, but not if it shows our shortcomings.

And yet, daily self-discipline and regular self-knowledge is so necessary for parents.

A tragic fact, however. is that parents who need it the most, are the least inclined to accept it.

If parents, while reading this article, begin to feel that the problems they have with their children could also be caused by themselves, then they are probably not as much to blame as they think. The parents, who are in a worse situation, however, are those who put this article aside with the comment: "I'm glad someone has brought this up. I know all kinds of parents like these," or, "Nonsense, a child must be obedient no matter what, and it's easy to blame the parents for it," or even worse, "Everyone knows we live exemplary lives, it couldn't be meant for us."

These things should not only be said to parents, but also to teachers in school, and leaders of youth organizations.

A pensioned teacher once told me: "As long as I've taught, my classes were chaotic, and I begin te realize that that was because inwardly I was also in a state of chaos."

There is always a determining connection between the behaviour of a child and the inward situation and inward attitude of parents and educators.

Outwardly it couldn't look better, but it is at the same time the tragedy of child-rearing and the blessing of it, that the inward state contributes so much to the molding of a child.

Tragic in the cases that I mentioned previously.

But it is also a blessing. Through this the simple of heart may know that not the big shot, nor the much-honoured, but he or she, who is a devout and God-fearing being and lives as such, can be a true educator in every sense of the word by the grace of God.

Having trouble at home? Dad and Mom don't understand you? It maybe partly their fault. Some parents are just too busy to be parents. But it may be your fault too. Teen years are the years when children break out of childhood into adulthood. It is a process that makes many teenagers act like rebels.Wise parents see through this and try to direct the energy of this rebelliousness towards something that is positive and good and that will fit well into the process of becoming an adult.

For that reason it is the best policy to respect the wise supervision of your parents. They have lived longer than you and are wiser by experience. Once they were themselves teenagers.

Spend a little more time with your parents. You owe them more time than you owe that television. They can teach you a few things, just as you will have something to teach your children someday.

One final word. Your biggest problem may be a deeper one. Jesus Christ has claims upon you and you may not like it. He is asking for your heart and you perhaps want to keep it for yourself. You don't want to be different from the world, you perhaps think that then you'll be a "square".

If this is your problem — "Remember thy Creator in the days of thy youth" — Ecclesiastes 12:1.

A. H. V(enema),
in "Philadelphia"

Beach Stones

by Hugh Cook

At times
man is a small stone
drowned in a murky sea.
But
God collects beach
stones.
His hand reaches down
and he plucks them
from their slime,
and he polishes them,
and when he shapes
his indissoluble
sand castles,
he lines the walls
with stones.

THE WORLD AROUND US

Cyprus back in the News

BY JOHN VRIESINGA

The speed with which major events follow each other in our days seems to dull our memory so that we put things which happened only fairly recently much farther back in the past than we should.

Do you remember the crisis around the island of Cyprus in the Mediterranean? Of course you do! But do you realize that the Cyprus affair is roughly only a year behind us?

Yes, the Cyprus affair reached a climax just about a year ago and it was back in the news in March and the early part of April 1965. What's more, it's likely to pop up now and again this coming summer.

The crisis around Cyprus may not be nearly as serious as the trouble in Vietnam, it may not imply such a threat to world peace, but it certainly is just as persistent and just as difficult to solve. To understand it we have to trace some of the island's history.

From your biblical history you know that Cyprus really belongs to the world's older civilizations. Paul preached the Gospel there on his first missionary trip, assumedly in the year 46 A.D.

Even at that time the island had a long history. It is believed that people lived there as much as 6000 years ago. At any rate, its importance rose rapidly in the time when christian civilization centered around the Mediterranean Sea as it lay on the vital trade routes. At one time it supported a population of one million and a half. But as the centre of culture and of trade and commerce shifted to western Europe the prosperity of the island declined sharply. Around the end of the 16th century the population had dropped to a mere hundred thousand.

Although a large percentage of the Cypriots had their roots in Greece, it was the Turks, who ruled the island from the 16th to the 19th century. It was a period of steady decline, even persecution of Greeks.

In 1878 England, then "ruling the waves" as the world's greatest power, came on the scene. The Turks had some trouble with the Russians and offered the English the run of the island in exchange for help against the Russians. When in 1914 Turkey entered the war on the side of Germany, Great Britain officially occupied Cyprus and eventually it became a British Crown Colony.

Under British mandate and with the increased importance of the Mediterranean due to the Suez Canal, Cyprus once more enjoyed a period of improved conditions. And it was in this period that the present troubles had their beginning.

When the British took over from the Turks there was a large influx of Greek settlers, so that 65% of the population was Greek. This led to the idea that the island actually belonged to Greece and subsequently to the birth of a movement today known as "Enosis" or union with Greece.

In 1931 feeling ran so high that the British, who already had shifted much of the administrative control of the island on to local leaders, were forced to dissolve the legislative council and again govern the island itself through a British governor.

World War II put the affair on ice, but in 1946 the British invited all parties on the island to form a new assembly with the view of establishing self-rule. Under that scheme Cyprus would have become an independent nation.

The Greek population, by that time numbering 80% of the total, were opposed to independence and kept agitating for union with Greece. Their political as well as spiritual leader, Archbishop Makarios organized a secret plebiscite in 1950 and it was of course not surprising that the majority voted for "Enosis". This was more than the British had bargained for and more than the Turkish minority could stomach and from that day on the future of Cyprus was made uncertain with increased violence and disorder. A secret military organization of the Greeks, the E.O.K.A. started a terror campaign against the British military occupants as well as against the Turks.

Eventually the British found it necessary to reinstate militairy rule and to exile Archbishop Makarios, accusing him of responsibility for the E.O.K.A. violence. By this time the Greek as well as the Turkish government were deeply involved and Greece withdrew its ambassador from London as protest against the exile of Archbishop Makarios. Turkey from its side demanded that the island be partioned in a Greek and Turkish section so that the hundred thousand or so islanders of Turkish origin could at least live in peace and without harassment from the 450,000 Greeks in the other section.

The Turkish plan was of course unacceptable to the Greeks and finally the insoluble question seemed to find a solution when all parties agreed, in 1960, to accept a plan for independence for Cyprus which guaranteed equal rights for all. There was to be a Greek-Cypriot president (Makarios) and a Turk-Cypriot vice-president (Kutchuk) who had the right of veto; in other words he could halt any action which encroached on Turk-Cypriot rights.

The plan looked nice on paper; it seemed to cover every contingency. But it did not erase from the hearts the mutual hatred and distrust. The Greeks kept striving for "enosis" but were of course frustrated at every turn by the Turkish veto. Finally Makarios, a real crafty politician, proposed changes in the constitution which would eliminate the Turkish veto right. To this the Turks were not prepared to yield and as a result open hostility broke out just before Christmas 1963, with street fighting in the capital Nicosia.

Eventually the United Nations interfered and established a peace keeping force to keep the peace on Cyprus for one year, during which time the warring factions were to reach a solution. At the end of March this period had expired but the factions had not come one inch closer to each other.

It seems that Greece has used the interval to import impressive stockpiles of arms, including ground to ground and ground to air

(Continued on page 10)

BIRTH CONTROL

WRITER DISAGREES WITH DR. VAN BELLE ON BIRTH CONTROL

Dear Editor:

I would like a little room in your paper to make a few comments on the articles of Dr. J. Van Belle on "Birth Control." Dr. Van Belle assumes that it is perfectly in order for couples to use contraceptives. She concludes that "A Christian should be free to use any of the available methods and means. Progress in this area also has to be considered as a blessing from God." Nowhere in her articles I find sound Scriptural arguments for her conclusions.(1) Rather, Dr. Van Belle argues in the loose way in which our colorless Western Christianity commonly argues. As I see it, the Synod of the Christian Reformed Church of 1936 warned precisely against the kind of thinking Dr. Van Belle seems to champion as Christian. The following comparisons merit our attention:

1. Dr. Van Belle says that parents should not strive for either the maximum or minimum number of children but for the optimum number. The Synod of 1936 of the Chr. Ref. Church testified, "In the light of the twofold scriptural principle stated above (based on Gen. 1:28 and Gen. 2:18, 24—C.W.T.) there can be no doubt that it is the duty as well as the privilege of normally endowed married people to produce as large a number of children as is compatible with the physical, mental, and spiritual well-being of the wife and mother on the one hand, and of the children on the other." (Acts 1936, p. 137) (2)

2. Dr. Van Belle sees a "changed position of the woman." This makes birth control necessary, so we take it, because "often she has to earn money" and "numerous jobs are open to her," and "when she is talented . . . perhaps it is her Christian duty to use them." Synod said, concerning the calling of women, ". . . her supreme glory as woman lies in motherhood. In the words of the Apostle, 'she shall be saved through her childbearing.' (I Tim. 2:15)" In this connection it is also important to add what synod said about marriage, as follows: "Many look upon childbearing as an incidental instead of a primary functioning of marriage. (3) And the idea that the size of one's family is to be determined by mere considerations of personal preference, instead of by the ordinances of God, is apparently making headway even among Christian people." (Acts 1936, p. 137)

3. Dr. Van Belle mentions other reasons for birth control, such as "poverty," "time," "the population explosion" etc. Her most dangerous reason, as we see it, is the one that pertains to couples going steady. Dr. Van Belle suggests that to avoid "frustrations and depressions" and for the "mental health" of young people they can better marry and, so I understand, by the use of means available postpone the birth of children. Against such an unscriptural position synod warned when it said, "Let young people who name themselves after Christ fight manfully against the subtle temptations of our day and in the strength of God live chaste lives. As they look forward to marriage, let them cherish truly Christian ideals in the light of the two-fold purpose for which marriage was instituted by God." (Acts 1936 ,p. 138) (4)

It seems to me that if Dr. Van Belle had been concerned to approach this issue of birth control from a truly Christian standpoint (5), that is, a truly Scriptural approach, she would have emphasized the purpose of marriage as ordained by God, and would have shown the real beauty of marriage as SERVICE TO GOD, in which covenant parents may rejoice in the divine blessings which halos parenthood with children "sanctified in Christ, and heirs of God's kingdom." Surely marriage and birth control stand diametrically opposed one to the other,(6) because marriage means the forming and building up of a family and family life for the Lord, while birth control means the breaking down, or holding back of a family and family life. We believe it can never be spelled out too strongly that God's blessings will not rest on those parents who dare to tamper with the fountain of life for only the very weightiest of reasons.

We believe the time in which we live is such that we must be concerned to obey the voice and testimony of the synod of the Christian Reformed Church when it warns, ". . . it is the solemn duty of the Church to bear testimony against the growing evil of a selfish birth restriction (7) and to hold up the sacred ordinances of God and the Christian ideal of marriage and parenthood, which are increasingly being ignored and flouted in our day. Childbearing and parenthood are to be held up as a basic aim of marriage. The glory of fatherhood and motherhood which Scripture stresses so repeatedly, should be made real upon proper occasion in the preaching and teaching of the Church, and especially in the thought, the conversation, and the life of all who name themselves after Christ." (Acts 1936, p. 138)

Telkwa, B.C.

(Rev.) Cecil W. Tuininga

(The references to the footnotes have been added for the sake of the reply below.—Ed.)

REPLY BY DR. J. VAN BELLE

1. My arguments are the same ones the Rev. T. would use in justifying the freedom to use a car. If he will think of all the sound "Scriptural arguments" allowing him the use of his car and then substitutes the words "methods and means for birth control" for the word "car" he will have the "scriptural arguments" for my position.
2. This statement neatly describes what I would call "the optimum number of children" — with the proviso that perhaps some mention also should be made of the father.
3. Notice that Synod used "*a* primary function of marriage" — not "*the* primary function of marriage." In my article the Rev. T. also will find this position affirmed. Much more can and should be said on the purpose of marriage but not in an article dealing with birth control.
4. Synod precisely did not say what the Rev. T. infers it to have said: that birth control for young married couples is not allowed. Synod did not advocate it but in its wisdom did see that not all young couples could, unequivocally, be bound by a statement of the type the Rev. T. would make.
5. I dislike innuendo. It is uncharitable and not constructive.

6, 7. "Hier komt de aap uit de mouw." The Rev. T. equates all birth control with: irresponsibility, selfishness, colourless Christianity, destruction of marriage. Even Synod does not believe this, it speaks of the growing evil of "*Selfish* birth restriction." (italics mine).

In passing

(i) It is interesting to note the change from "I" to "we" in the first and last paragraph, respectively.

(ii) It is very easy to "peck at" and criticize a writer's remarks, of which my statements are a good example. Let me also say that I am thankful to the Rev. T. for his constructive remarks in re-emphasizing the words of Synod. (I did read these Acts of Synod before writing my articles but found them essentially negative for a solution to the problem of birth control).

(iii) Finally, I as a Christian doctor *do* try to find Christian answers to these pressing problems. Not being a theologian makes it more difficult. Technical devices are, themselves, not evil or good, in my opinion, but their use may be evil or good. The Bible does not speak directly on their use—fortunately not—and their use falls within the realm of Christian freedom and responsibility. And especially here we are our brothers' keepers.

Synod, quite correctly, warns against the *irresponsible* use of contraceptives ;it is a pity it did not add a few remarks on the *responsible* use.

J. Van Belle, M.D.

CYPRUS (from page 9)

missiles. The Turks from their side have not been slow in also importing arms shipments, but their gains in strength have not been as impressive.

So instead of withdrawing the peace keeping force, the special committee of the United Nations was forced to extend its life for another three months. The matter will have to be again considered in June and it seems very unlikely that the situation will have improved any by that time. It probably will have deteriorated instead.

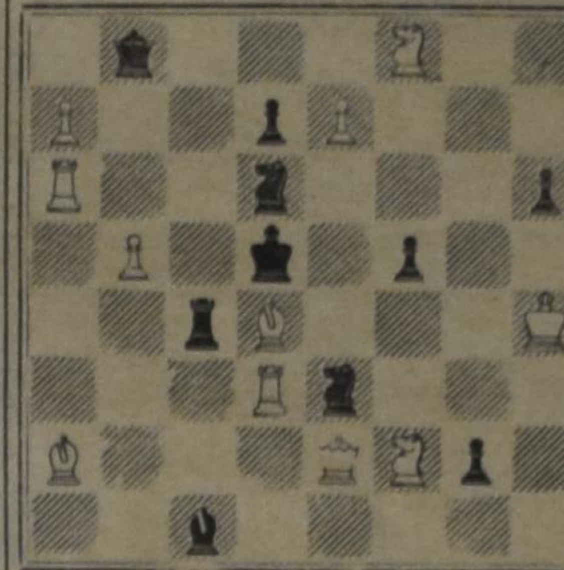
But what else can one expect from unregenerated human hearts, or from a church leader who's forgotten (or else never knew) the meaning of the biblical injunction to love his (Turkish) neighbours as himself?

LET'S PLAY CHESS

Editor: Mr. C. Hess.

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN APRIL

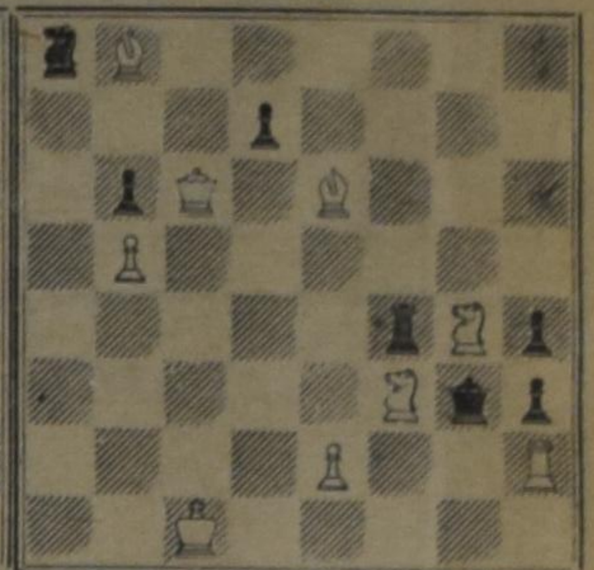
No. 154
Author: O. Stocchi
Black: 10 pieces

White: 11 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

No. 155
Author: S. Ekström
Black: 7 pieces

White: 9 pieces

White to play and mate in two moves. (3 points)

NOTES:

1. No. 154 is interesting because of a few pinnings. As a normal two-mover it should not give you too much trouble. Key-move and threat are asked for.
2. No. 155 is a two-mover with some difficulties. In this case the threat is rather involved. That is why it is worth three points instead of two. The full solution should be given. Do not forget any variation . . . .
3. Solutions of all April problems (No. 152-155) should be sent before the 20th of May (postmarked). People who live outside of Ontario have five days more.

Gleanings from the Press

From Hither and Yon

NEW CURRICULUM! WHAT NEXT?

● I am a farmer and don't know a great deal about theology but I have a great faith that I try to live by, and part of the faith is belief in the Virgin Birth. It grieves me to find the United Church suggesting that there may have never been a Virgin Birth. There is danger that this kind of thinking may lead to other suggestions, such as that Christ is not the Son of God, or that there isn't even a God.

Leland Soderberg
High River, Alta.

● If The United Church of Canada needed a New Curriculum, as the General Council believed it did, why was it necessary to produce one that would cast doubts in the minds of so many people?

I agree with many of the writers when they say that in quibbling about non-essentials such as whether or not a whale did swallow Jonah, we are missing the central truth that God was trying to convey to us. This is true, but why then do not these writers explain what the central truth is? Why do they confuse the issue even more by explaining away these truths?

I have noted with considerable interest the list of writers of the Year Two and Year Three materials, several whom I know personally as men of very deep spiritual experience, and it is to be hoped therefore, that the next two years will see a vast improvement. I am only one of the many ministers in the United Church who has felt a very keen disappointment in the first year material of a Sunday School Curriculum which could have placed our church well in the forefront as a leader in Christian education instead of an object of criticism.

(Rev.) M. A. Swaren
Quyon, Que.

● In many instances the New Curriculum characterizes a revival of old liberalism with a new format. Liberalism has always been the enemy of an evangelical church, and for that reason some of us fought against it at university. It is now rearing its ugly head again, but this time in the pew and among our youth.

In adopting the New Curriculum the church has wrenched the Bible from its place of real authority in the lives of our people, and it has been replaced by the very poor substitute of humanism.

Some of us are beginning to wonder about our future in the ministry of the United Church. Conscientiously, some of us cannot accept the New Curriculum. We will probably be labelled "oddballs", "seperatists", and "fundamentalists". In some way we are already beginning to feel that a squeeze is being placed on those who differ. We are praying that those in authority will show charity, and that the freedom which we have enjoyed in the church which we love will continue to those of us who prefer to be called "Evangelicals."

(Rev.) J. Berkley Reynolds
Bay Roberts, Nfld.

Dr. P. Y. DE JONG — Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA — Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 29

GOD'S WORD CHANGES THE KINGDOMS

Daniel 5:1; 6:3

BACKGROUND NOTES

'Kingdoms rise and wane.' During the last few decades we have seen a number of world powers rise, fall and recover. We realize that when a nation, especially an important and powerful nation, falls the event is far more significant than when a few people lose their lives in an accident. The former event will have far-reaching effects on the lives of thousands and perhaps millions of people for years and generations. The rising and falling of nations mark the change in the course of human events as a whole.

When kingdoms rise and fall, the Lord God is active. This does not mean, of course, that He is not active in the little things of life. Not a sparrow falls to the ground without the will of the heavenly Father, said Jesus. But it is well for us to realize that while the sparrow is not too insignificant for God to care, no nation is too powerful for God to rule. This is especially pertinent today because God, in the minds of a great majority, has been set out of bounds in international affairs. God's field is said to be man's life of religion, which has become a very restricted area today.

The message of Daniel, just because it speaks an entirely different story than the modern report of why nations come and go, should receive our careful attention. What is more, it is more important to listen to what God says about why nations rise and wane than to listen to the most learned analyses. We should, of course, not close our history books, and read only the Bible. We should read them both. Of great danger is that modern man close the Bible and read only history books. The tragedy of the latter procedure is so much greater than the former because history books only give us information and interpretation of historical happenings, whereas the Bibe records the power of God Who controls and changes the nations. It is information, yes, but information with a special interpretation. It is interpretation too, but it is interpretation with power. When the message of the Bible is received in faith it only gives reliable information and meaning, but changes minds and lives.

The chapter we study reveals how the Lord changes kingdoms as easily as a military commanding officer changes the guard at the end of the watch. But the purpose of Lord is not just to replace one group with another in order to give all a turn, nor to have the replacements do exactly what the predecessors did. We should keep in mind that God's dealing with the nations always has for its reference the welfare of His people. It should also be seen that God controls the nations in order that His Kingdom may progress.

Both of these are shown in the fall of the Babylonian kingdom and the rise of the Medes. Much profit and comfort can be derived from a careful study of this passage and thoughtful application of its truth to our living today.

THE OUTLINE

1. **Feasting and sacrilege in Babylon** (1-4).

Belshassar was a descendent of Nebuchadnezzar. He did not have the strength of his ancestor (father) but he did have all his wickedness and more. This appeared in the feast in Babylon. Church and state were not separated in Babylon, no more than they were in Israel. Only, in Babylon there was a union between the rulers and the worship of idols.

The struggle therefore between Babylon and Israel was more than that of one nation against another. It was also, and more importantly, a struggle of one religion and God against another religion and its gods. Victory in the state also showed the superiority of the state's religion and its deity.

Show how Belshassar tried at the feast to show the superiority of his gods over the God of Israel. Why could God not ignore what transpired in Babylon at this feast?

2. **The handwriting and its interpretation** (5-28).

The idolatrous king, like so many of his kind, was superstitious. The wine had gone to his head when he called for the vessels of gold from Jerusalem. But all the cockiness and presumed superiority fled quickly when the hand began to write in the best lighted place in the room.

It was obvious to all who saw that this was a message from some higher power. Here was a statement which had to be deciphered. Describe the reaction of the king. Was it a psychological reaction that can be explained by natural reasons? Would what he just had done with the holy vessels perhaps make his fear all the greater? Is man even more fearful when he knows he is in the presence of supernatural powers?

The king felt an overpowering urgency to learn what the words meant. Although the characters were written plainly enough, the king could not read the words, much less give the interpretation. The size of the gift he promised shows how desperate he was to learn the meaning of the words (v. 16).

Neither could the Babylonian scholars decipher the words. It is possible that the characters used were altogether strange, so that they could not be deciphered except by divine illumination.

As in so many cases recorded in the earlier history of God's people, God was here turning tables on the Babylonians and at the same time manoeuvering the event for the welfare of His people. He once again, as in the days of Nebuchadnezzar, showed the bankruptcy of the Babylonian gods, and the blindness of their priests and all who worship them. He did this by exalting His chosen leaders, but then not that they receive the glory, for that will be given to Himself alone.

It will be necessary to explain that the activity of God in one act metes out judgment upon a king who presumed to have the right to lord it over God's sacred things, shows up the religious leaders together with the great wisdom of the world, and brings to an end a kingdom which had oppressed His people long enough. When God's time is ready, He acts quickly, not piece meal, but with an all inclusive sweep of His hand.

It was not incidental that God had Daniel called before the king. God could have spoken directly to the king and made him understand. God did not need an interpreter, but he wanted to exalt Daniel. His faithful people share in the victory of their Lord. God also wanted to instruct His people that they are fellow victors with God Himself.

Explain the events of Daniel's calling, the intervention of the wife of the king, and the offer of the king. Why did Daniel refuse the gifts? Was it just to show that he had no interest in personal gain or advantage? Or could it have been also that he wanted to use his refusal as a testimony that he knew that the great benefactor of mankind is not a human king, but only God of heaven and earth?

Before Daniel explained the exact meaning of the words, he first preached a short 'sermon' to the king. He told about his father Nebuchadnezzar and the lesson God had given to him. He as much as said that the lesson then should have had equal force for Nebuchadnezzar's descendents. Would this mean that the sin of Belshazzar was equal to that of Nebuchadnezzar, or even greater? Ponder the words of verse 22: "And thou . . . hast not abased thy heart, although thou knewest all this."

God here declared his lordship over the nations. He is King of kings.

Verse 23 explains the sin of Belshazzar. Daniel must have thought that he should draw the connection between what the king had just done and the writing on the wall. When the king exalted himself above the Lord, then the Lord sent the hand to write.

Compare what happened to Herod Agrippa (Acts 12:20-25). Explain in the light of Romans 13 (rulers are the servants of God) that it is important that they who rule should not take glory to themselves.

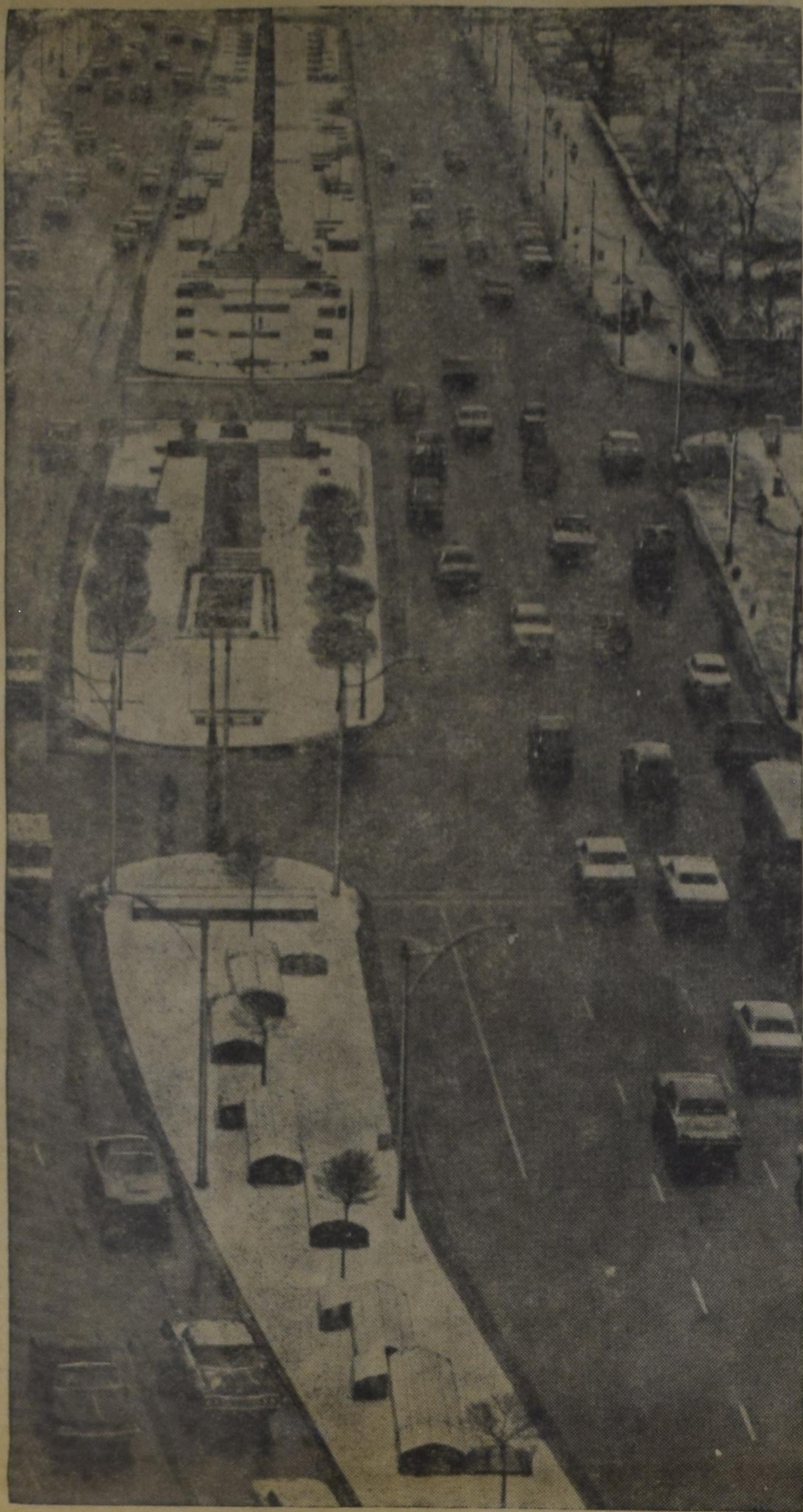
It would be well to memorize a little Aramaic and to learn the meaning which Daniel attached to each word. It is obvious that the meaning Daniel gave to the words could not have been given by an expert in language who had not been enlightened by the Spirit of God. The meaning of the words, that is, the message they had for the king then and for all people today, is the meaning which God gave them. God is His own interpreter, and He will make it plain!

3. **The changing of the kingdoms** (5:29—6:3).

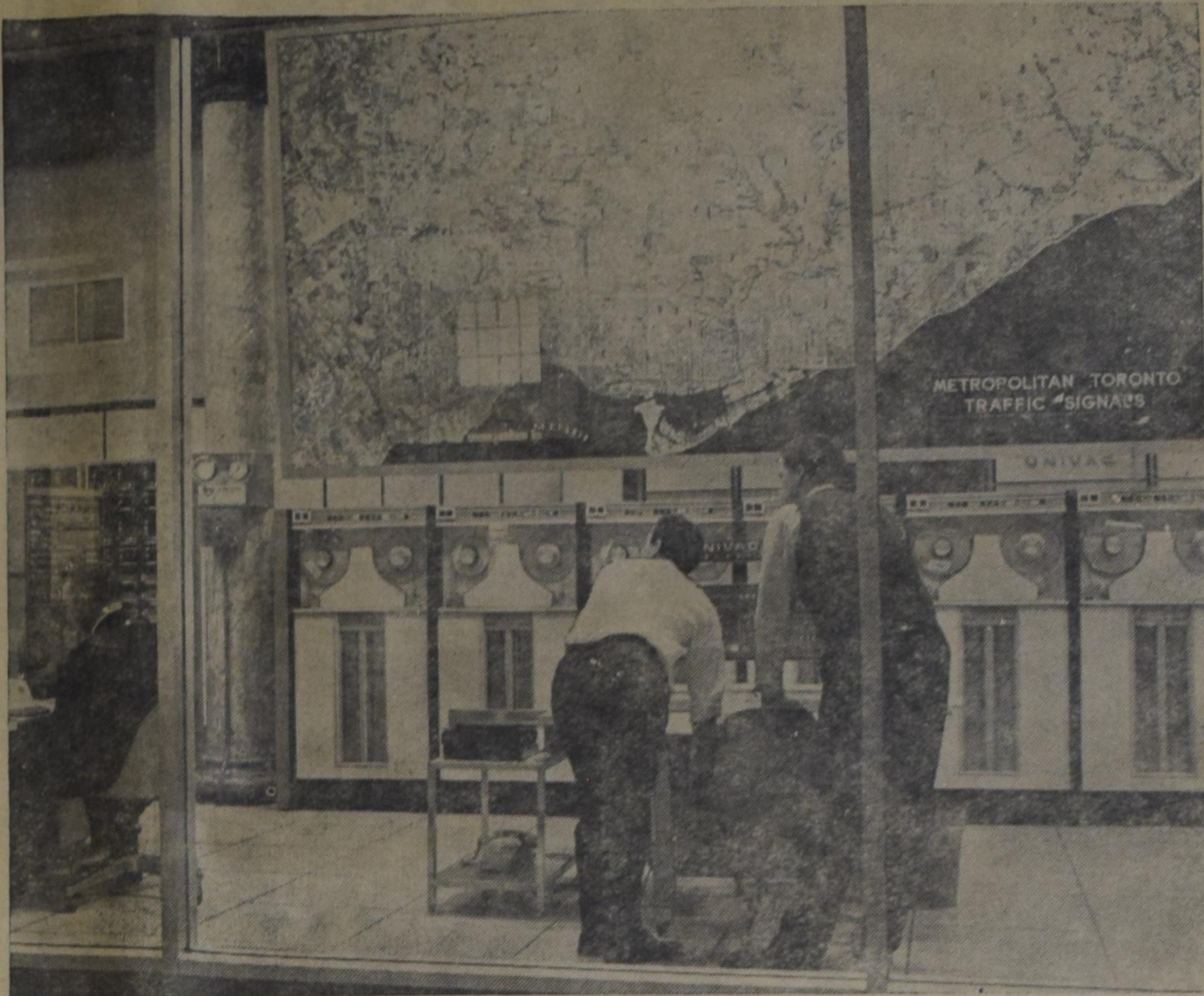
God often acts even while He is interpreting His actions and interprets when He is acting. Here in Babylon the word on the wall was followed quickly by the transfer of the kingdom from Belshazzar to Darius the Mede. It happened the same night.

'Kingdoms rise and wane
But the church of Jesus
Constant will remain.'

The church in Babylon was much more stable than the kings. Nebuchadnezzar, Belshazzar, Darius, one after the other they rise and fall. But under all of them God's people are protected and in response to their faithfulness to Him, are blessed in a truly amazing way.

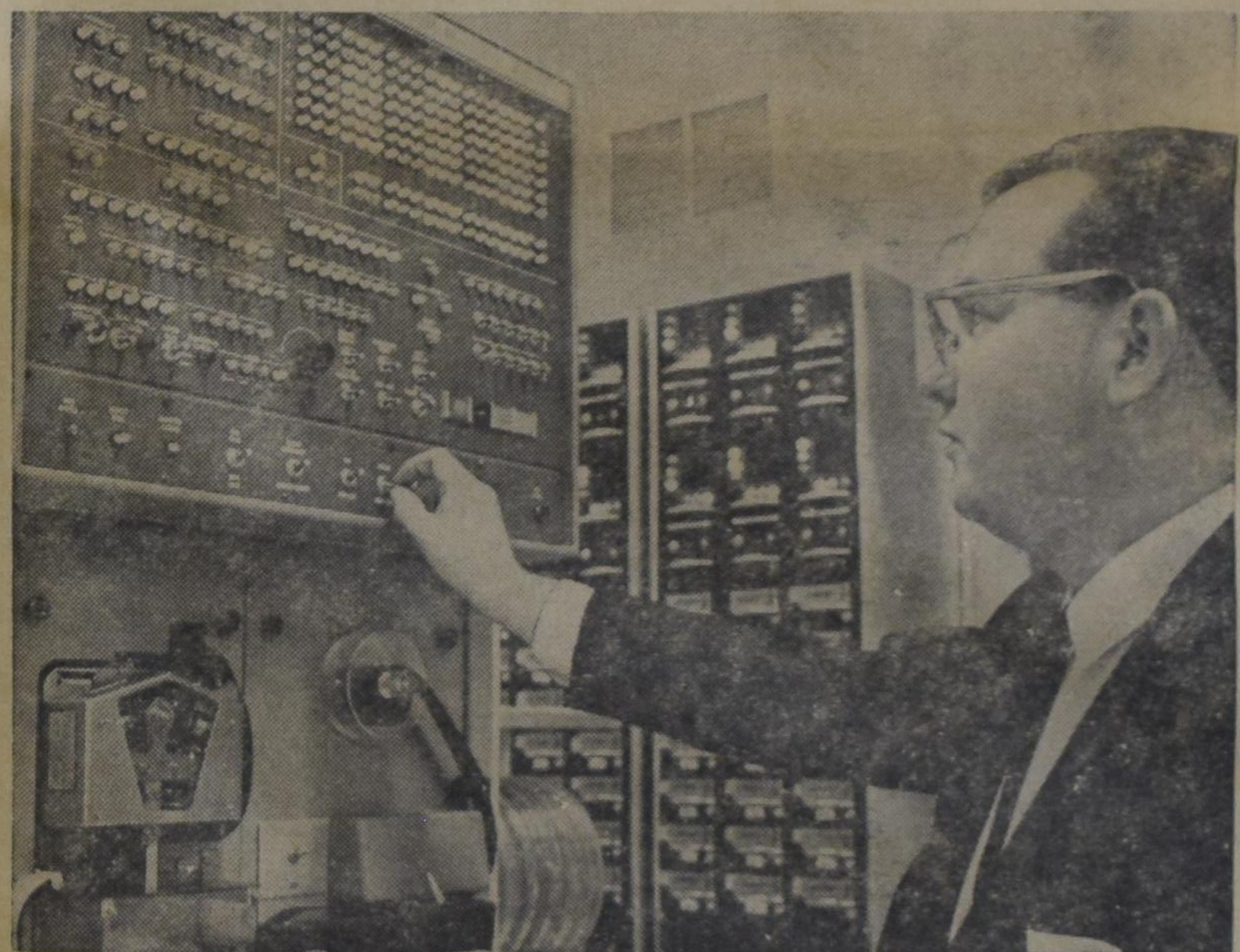
Smooth flowing, well spaced traffic, in Toronto, above, is result of new computer-controlled traffic-light system, saving millions of dollars in time and street widening.

Heart of Toronto's traffic control centre. Computer, above, controls 200 intersections (with another 800 planned) to keep second-by-second watch over metropolitan area's 600,000 vehicles.

86,400 Complete Traffic Surveys Every Day

MODERN TRAFFIC TECHNIQUE

Field engineer, John Briedis, checks input-output buffer computer during 24-hour control watch on Toronto traffic movement. (Photos: Chris Lund)

In London, New York, Paris, Tokyo, in most big cities of the modern, bustling world, traffic problems continue to grow. With increasing populations of people and automobiles adding daily to traffic tangles, the age of the automatic transmission, for many, is but converting pulsating horsepower into frustrating idleness. In Toronto, which has grown faster than any city in North America and has the heaviest car density of any other Canadian city, the answer to the traffic problem has been found — computer control has reduced the number of times vehicles halt by half, has increased traffic flow by up to 65 per cent. Information for the computer control. With studies showing that just one extra car on a street can cause a slow-down it was obvious that traffic engineers needed a new tool. Today, after a modest test with nine traffic signals along less than two miles of city streets which reduced delays by 28 per cent, Toronto has 200 intersections linked to its Univac 1107 and 418 computers. In some areas computers is relayed from magnetic sensors set in the road. Once every second a complete survey of all control points is memorized by the computer which automatically adjusts traffic signals to make fine adjustments to the traffic flow. Side benefits from the system are prearranged routes for emergency vehicles and for directing traffic past accidents. In Toronto, traffic moves swifter, thanks to the lightning-fast sequences of the digital computer.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

ON SECOND THOUGHT

Discovering Ourselves

"You can not change people's hearts by law."

This was the firm conviction of former President D. D. Eisenhower. This is the firm conviction of many among us.

Granted, at first sight this seems very true. You cannot tell a man what to believe. But when this argument is used to discredit civil right legislation, now is the time to scrutinize this idea anew.

If the United States government acted according to the above principle, al that the negro could do is hope for the best. The only trouble with this is: the negro has been hoping for the best for the last 200 years. As a matter of fact, without laws enacted by the government the negro would still be a slave today. If the negro has to hope for the best, he can hope forever. I believe the famous novelist Robert Penn Warren in a recent article in Look magazine (3-23-65) is right when he writes: "Ideals grow out of the act of living, out of the logic of life; and in a long dialectic, even as they grow, they modify living. And so, for all practical purposes, we may think of integration as that process by which we exercise our will to realize and explore, individually and institutionally, that ideal of mutual human recognition and appreciation."

In other words, an ideal without an act is vain. And, as I see it, civil rights legislation is one of the major acts towards achieving the ideal of integration. The law may find it very difficult to change people's hearts, but without it there are people who are denied the freedom to be people. Without the law, only three negroes in Selma, Alabama, have the right to vote. Without the law, many negroes may not eat where they want to eat. Without the law, a terror organization, known as the Klu Klux Klan, may murder and get away with it. Without the law, the negro may not live where he wants to live. Without the law, many negroes must make sure that they go to the toilet before leaving their homes in the morning, for the chances that they can perform that function elsewhere are very slim. This is not fiction, but a fact. On a recent trip through the state of Alabama, I was amazed to find that the toilet facilities at many gas stations displayed the sign: For Whites Only.

What has the law accomplished so far? Quoting Warren: "The major victories can be listed in a few sentences. A record six million negroes registered to vote in November, 1964, hundreds of thousands send their children to unsegregated schools, thousands live in unsegregated houses, thousands at least feel that it is worthwhile to apply for jobs once considered automatically closed to them." Perhaps many hearts remain unchanged, but at least some negroes can live in some houses and walk some streets and hold their heads up high.

The statement that people's hearts are not changed by law, which many people hold, at least recognizes the fact that a change of heart is necessary. Although the law can go a long way in giving the negro the freedom to be a human being in a free society, I will not dispute the fact that there must also be some soul-searching.

If the white Southerner takes the time and effort to have a good look at himself, he will be rather surprised. He will find that, according to Warren, ". . . in one dimension of his being (he) had harbored the scarcely specified memory of a gallantly defeated nationalism, and had felt himself part of a culture waning sadly before the dominant American ethos." In other words, the Southerner has leaned heavily on a security which in reality is nothing but an illusion. If he then in all honesty accepts this fact, he is bound to make a few startling discoveries. "It is not true that the negro loves the white man. It is not true that the colored folks invariably like it the way it is. It is not true that just a few 'bad niggers' are making all the trouble. It is not true that just some 'Jew Communists' are making the trouble." And there is a lot more that he will begin to see. "It is a shock, too, to discover that a high percentage of the faculties of Southern colleges don't believe in segregation." And he will find that he isn't necessarily spitting on his granddaddy's grave, for segregation "was a very late growth, and did not number among its adherents many a man who gallantly wore the sacred gray . . ." (i.e. those who fought for the South in the Civil War).

What the Southerner needs, according to Warren, is the courage to be himself, i.e. the courage to disassiociate himself from the past and live his own life.

On the other hand, the Northerner, too, must search his soul. "He has to find out if he really wants a negro family next door. If he really wants to take orders from a negro department head. If he really wants to be arrested by a negro cop. If he really wants to have his children bussed into a school in a negro neighbourhood . . . He is, in fact, not only going to find out what he really wants. He is going to find out what he himself really is."

The time to be "nice" to the negro is over. He does not need our sympathetic smiles. He does not need our money. He does not need our theories about race relations. What the negro needs, as is well brought out in Warren's article, that all people everywhere take the courage to discover themselves. And there, in the depths of our hearts, we are going to find a lot of things which we won't like. But how would we dare to face our Maker if we have not first faced ourselves?

Warren does not go any further than to say that we must rediscover ourselves. He leaves us to draw final conclusions. But the Bible too talks about this very thing. And then we see that the negro problem is not merely a problem that must be faced by the people of the United States only. For the wider context is that of our relation to the neighbour and ultimately, our relation to God. And that is relevant at any time and at any place. And once, by the grace of God, Christ has discovered us to ourselves, then and only then will we be able to see that this is still the greatest commandment: Thou shalt love the Lord thy God and thy neighbour as thyself . . .

John J. H. Hofland.

LIKE A PIECE OF DELICATE CHINA

BY DR. P G. SCHROTENBOER

When I was a pastor in a congregation, a young housewife once spoke to me about a single girl who was living in her home. She was concerned that something would happen to disturb her marriage. With intense feeling she said: "I don't want anything to spoil my marriage!" To her, marriage was like a piece of delicate china which can easily be broken but never can be repaired without trace of the fissure. She treated her marriage like a person who takes a rare china piece from the cabinet and carries it to the kitchen in both hands for fear of dropping it.

In the Christian school we have a commodity that is more precious than the dearest piece of chinaware: *Christian community* . The community obtains among those who, because they have a common task of educating, work and pray and teach and study together. The Christian school then is a working-praying-teaching-learning community where Christian love and mutual trust constitute the binding force that holds the persons together and makes them one.

Not only is each school a community, but the entire Christian school system as well. To express this, that is, to show our concern and helpfulness for one another in the common educational task, the Christian schools have entered into an alliance, a union of interests in Christian education in the province. The Ontario Alliance of Christian Schools was born of the idea that in Christian education no man can go it alone. We all need one another. We need to show mutual respect and build a common trust. For this reason schools conducted jointly a teacher recruitment program. There will soon be a director of education to inspect schools and coordinate work. Thus we show that we have entered into an *agreement* with one another to perform unitedly the great task of educating youth in the fear of God. We have given our word to one another.

And as with chinaware, so with the Christian community: there are forces that threaten to break it apart, or at least place a strain on the community tie. We said that the cohesive power in the alliance of Christian schools is our mutual love for one another in the performance of our common task. The danger facing the community is that self interest overrides the interest of others. In other words, it is self love. Let me illustrate.

The schools of the Alliance have entered into an agreement concerning teacher employment. They have set dates on which contracts may be handed to teachers now teaching and have also agreed on dates, some three weeks later, when they may give prospective teachers now in training a contract. This is not a regulation laid upon the schools by an agency on the top of the system: it is an *agreement* to which all boards, at least tacitly, have pledged their word.

The purpose of this agreement is to promote mutual concern and to give the teachers a fair opportunity to decide without undue pressure where they shall teach during the coming year. It is quite obvious that some schools find it more difficult to obtain teachers than others. Teachers tend to go to the larger schools in the cities. As a result, the rural, usually smaller schools, are hardest pressed to find a complete and qualified staff. In order that all schools, especially the smaller ones, may have an equal opportunity to interview and offer contracts to teachers before they have been attracted and contracted by the larger schools, the agreement mentioned above has been made.

Although they can be improved, the rules are fair and generally sensible. They bring to expression the great love commandment that we should seek our neighbor's welfare, not his hurt, that we should place our concern for him and his school on an equal footing with our concern for ourselves and our school.

The force that is presently straining the community tie is the self interest that overrides and even eclipses interest in others. One school board, out of concern for equipping its school with a good staff, runs roughshod over the agreement. This is anything but an imaginary evil.

For the last two years the educational committee of the local Christian elementary school has had to struggle with the problem. When I first met with the committee, early in the calendar year, someone put the question: shall we abide by the agreement? Of course! That is only right. The Board did abide with the agreement. And both years the committee of the board was disappointed to learn that other schools jumped the gun and handed out contracts before the agreed date and pressed the applicants to make a commitment.

Some boards in justifying their action, argued this way: We will not give a contract until the agreed date, but we do make a verbal agreement ahead of time. The date of actually mailing the contract is only a technicality. And so some boards got their staff for the coming year lined up a week or two before others did. But in doing so, they played with a force that can break the precious commodity of Christian community in education. Their verbal agreement with teachers should carry equal validity as their signed contracts. Making verbal agreements ahead of time is a subterfuge.

We know the reasons why boards do this. At least we know some of them. 'Nood breekt wetten.' Schools, especially smaller and rural ones, sometimes feel desperate. They are concerned that the teaching in their schools be of a good Christian quality. They feel a responsibility to the members of their society to obtain the best Christian teaching they possibly can. And so they disregard the date they earlier agreed upon.

Others hear that some boards have acted rashly and selfishly. They then feel: if others are doing it this way, so shall we. They too 'catch as catch can.' It begins to look just a little bit like the law of the jungle.

We believe in all seriousness that this can become a divisive force among our schools. First of all, it is an *agreement* which we have broken. If it were just some regulation imposed from above, we might say that the 'higher' body has no authority over us. But we have given our word, at least implicitly, to abide by the 'rules.' We do this moreover in our administration of *Christian* schools which, among other things, must train Christian character. Suppose now that the full truth of what boards do were explained to the students in the 6th grade. When the teacher later stresses to the class the need of Christian love and fair play, the students would like to spit in the school's face. Children are very quick to see discrepancies in adults. Maturing children often develop an aptness to detect injustices, real and supposed, before they learn to appreciate love and sacrifice which their parents show. Quite understandably boards do not broadcast what they do.

The present violations, therefore, threaten to undermine precisely that for which Christian schools have been established: the training of youth in the fear of God. Unwittingly, boards are working against their own expressed aims in education when they fail to abide by the agreement.

This can become a divisive force for another reason also. As all should be able to appreciate, teachers are much concerned with the place of their future employment. During the months of March and April when they are asked to make up their minds whether to stay where they are or to accept a position elsewhere and the future looks somewhat uncertain, teachers often become edgy. It is a sensitive and delicate situation. It is somewhat like when candidates for the ministry are declared eligible for call. Friendships have sometimes been broken at this juncture by actions that fall short of the command to love one's fellow as oneself.

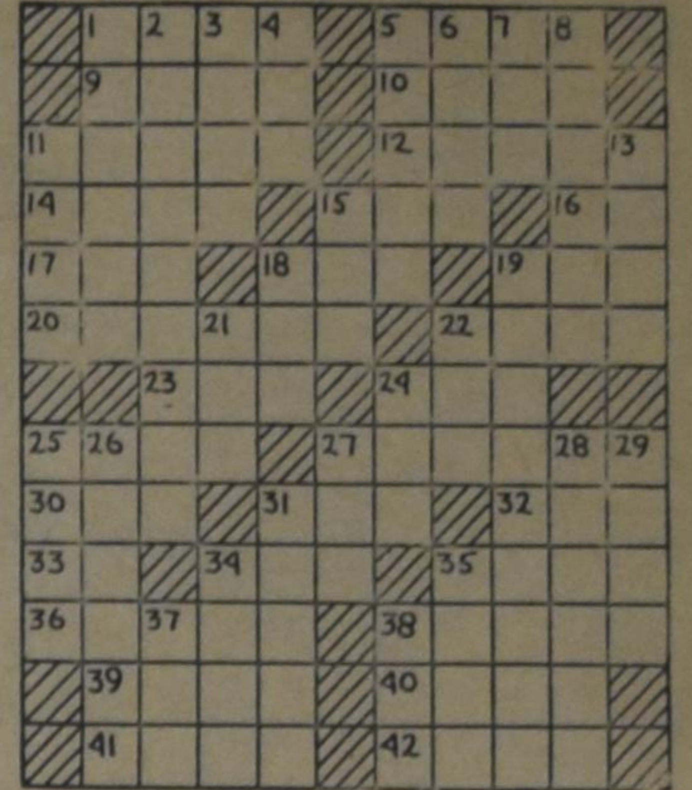
At the present time I know that some boards are considering serving notice on the other schools of the Alliance that they will not again make the agreement to hold to the dates and so cannot be accused of breaking it either. And they will have an apparent justification, for some of them have seen their own expected staffs depleted by the overhasty action of other boards. The boards that wait until the prescribed date have an obligation for the calibre of training in their school just as well as other boards have to their society. It would be quite understandable. But would it be justified? If they serve such notice, a piece of china will be broken. But if they do, the greater blame will rest on those who earlier sought the interest of their own schools without giving due consideration to that of the others.

It would be premature for any board to decide now what they will do next year, except to assure themselves that, whatever others do, they will be guided by the great law of love in the community of Christian schools. Let us all be thankful that the quality of the teaching is improving. It will not always be a teachers market.

Here is a task for the new Director of Education next year: to impress upon the constituent boards of the Ontario Alliance of Christian schools that they all agree and adhere to a fair policy. That they should then also abide by their word. If the policy needs refining, let it be changed .

Broken china can be repaired, unless the china piece is broken into hundreds of fragments. Strains on Christian community can be eased too, at least if they do not develop into outright ruptures. An the means for healing community is more powerful than any laquer. It is Christian love.

Cross Word Puzzle

ACROSS
1. Fake
5. Thick slice
9. Story
10. Wan
11. Decree: Eccl.
12. Spanish card game
14. Conceal
15. Rap
16. Music note
17. Land measures
18. Diving bird
19. Egg of a louse
20. Expresses contempt
22. Billing weights, as for coal
23. Candlenut tree
24. Cone-bearing tree
25. Like a cake
27. Chess move
30. Open: poetic
31. Record of a ship's voyage
32. Goddess of death
33. Fellow: sl.
34. Depressed
35. Mop-like implement
36. Boat
38. Sifting device
39. Narrow roadway
40. Otherwise
41. Metallic rocks
42. Little children

DOWN
1. Steps
2. A gesture of friendliness
3. Genus of lily
4. Male adults
5. A ghost: colloq.
6. Elia
7. Linen vestment: Eccl.
8. Divided city
11. Fellow
13. Devours
15. Public vehicle
18. Milk-fish
19. Compass point
21. Girl's name
22. It is: contracted
24. Cigarette: sl.
25. Male swans
26. God of manly beauty
27. Bovine animal
28. Autumn ground covering
29. German river
31. Moves, as with a swinging gait
34. Solitary
35. Fodder vat
37. Rowing implement
38. Place

SOLUTION
to last week's
Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(17)

"There are fourteen cases of shot at the dock, salvaged from H.M.S. Trelawney. Mr. Snelling will take charge of the boat and bring it aboard. I'm sending you to keep an eye on the men while he's busy. One of them could give him the slip and with this trip ahead they may be restive. Keep them working. You should be back inside two hours."

"Aye, Sir. Mr. Snelling has his instructions, Sir?"

"Boat, men, and all. See that you bring them back. That is your one purpose in going."

It was not John's one purpose.

The ship's boat swept along the dock. John sprang from the bow and superintended its mooring. The bosun led his crew to the designated shed, the officer bringing up the rear, outwardly casual, inwardly tense. He had no use for deliberation. His mind had been made up from the first mention of shore, but his senses were alert for the chance of fulfilling his mind's design.

The last of the men disappeared inside the shed. John heard Snelling identify the cargo and apportion the men to their loads. Walking quietly and as of set purpose, he stepped from the busy quay to the lazy street and took the first turn to put a row of buildings between himself and the men in his charge.

Nightfall found him still walking, exultation at his escape gradually gaining ascendancy over the strain of watchfulness, which had made his stomach rise and fall with every sound till he got clear of Plymouth, and which had beset him with an almost irresistible desire to look over his shoulder, until miles of unimpeded travelling convinced him that he was not yet pursued. He had not dared to stop or hesitate or even ask the way. Fortunately he had a general idea of the country and the promise of a fair day had been abundantly fulfilled, so that he could walk in comfort and see without difficulty long after sunset. When he finally ventured to enquire, the man assured him that the road led to Dartmouth in a dialect so broad that John was glad of his initiation, through Job Lewis, into Devonshire idiom. Reassured, he continued in the starlight, only stopping after midnight to snatch some rest under a hedge and noting, as part of his luck, that spring had come early to the south and that he was able to sleep for two hours before the cold awakened him.

Mid-morning found him almost hilarious. The sky was gray, but relief made the unfamiliar country more beautiful to him than when it was warmed with sunlight and he was chill with apprehension. He was hungry, for he had not ventured to enter the few inns he had passed and the supply of hardtack hastily thrust in his pocket before he left the ship was poor provision against twenty miles of vigorous walking. But, calculating his distances, he expected to be in Tor Bay with his father within two hours and with his goal in sight weariness and hunger were weightless. That his father would be angry, that he would refuse his request, that he was not closer — by years — than at the same time yesterday to achieving the summit of his hopes in Mary, his sanguine mind refused to consider. As for his broken trust — apart from amused speculation on the dismay of the boatswain and the baffled rage of the Captain he did not give it a thought. The red Devonshire earth, the blue Devonshire violets, the sweet Devonshire air all spoke of Mary to him and for the first time in months his spirits were gay.

A bend in the hedge-hidden road, one of many — but this bend revealed a party of redcoats, their officer on horseback advancing towards him. Either the full-throated chorus of birds had drowned the sound of their approach or his ear had lost its vigilance, but he was in full sight before he saw them and to turn would be disaster. So he kept on without a moment's variation of pace, head up with a swagger he was far from feeling, and hoped, in desperation which would once have found vent in prayers but now had no refuge, that they would accept his salute and pass by.

They came abreast on the narrow road.

"Halt," cried the lieutenant and John halted and saluted, looking him in the eye with an attempt at disconcerting hauteur.

"Your name, Sir, and ship?"

"John Newton, Sir, Midshipman of H.M.S. Harwich at anchor in Plymouth Sound."

"Whither bound?"

"To India, Sir, on escort duty."

"Not the ship," barked the lieutenant rudely. "You, Sir."

"To see my father, Captain Newton, at Tor Bay."

The officer hesitated, impressed in spite of suspicion by John's manner and quick replies. Unfortunately his squad, sent out to round up deserters from the Tor Bay ships, was less easily impressed and more observant. John controlled his eyes and to some extent his voice, though it was higher than usual, but he had clenched his hands and the shock, coming upon his tiredness and hunger, made him short of breath. The men exchanged appropriate comments.

"Me father's Admiral Medley. Fair glad ter see me, e'll be."

"Yers. Too bad 'e didn't know you was coming. 'E'd have sent 'is horse for you to ride."

"Silence!" said the lieutenant, but he profited by the suggestion. "Yes, my man. Where is your horse?"

"I — I couldn't procure one, Sir."

"Shortage of 'orses," murmured the first humourist. "Orl the men got leave to see their fathers. So there wasn't any left."

"Where did you stay last night?" continued the officer sharply, by this time convinced that his foray for deserters was not to be unfruitful.

John was no liar and quick invention was beyond him.

"About turn. Back to Plymouth with you."

"I have told you the truth." John made a last effort. "My father is in Tor Bay inspecting the damaged ships of the Royal African Company. I am on my way to him."

"We'll see about that," said the lieutenant, who had ceased to believe in Captain Newton's existence. In the unlikely event of a midshipman's being granted leave when the fleet was virtually in passage, he would not walk twenty-five miles, still less of he were on an errand. "Now start walking, without any more argument. I make you one promise. If we find you've told the truth and we've inconvenienced you, I'll apologize. That's fair enough, isn't it?"

The men found the suggestion highly entertaining but there was nothing entertaining in their manner of falling in around Newton or in the business-like prod from the butt of a musket when he hesitated. His dream blackened into nightmare. Travel-sore and heart-sick, full of indignation, shame and fear, he was marched the next evening like a felon through the streets of Plymouth and, the officer's action found amply justified, was confined to the guard-house awaiting instructions from the ship.

Mercifully exhaustion claimed its due and the night passed in slumber, though a slumber not oblivious of misery. Somehow the next day dragged by and the next night, no word from outside breaking the interminable suspense; the harsh discomfort of cold cell and wretched food were almost unnoticed in the harsher discomfort, the deeper wretchedness of his thoughts.

The third day after his return he was led out, handed over to Lieutenants Rubin and Bowser, marched by the Sergeant at Arms to the quay past a curious idle throng, and put into the boat, the same boat over which he had held brief command. Sharply and unceremoniously, when they came astern, he was ordered up the ship's side and down into the hold, where he was handcuffed and left in pitch darkness and foul cold air and the lonely anticipation of unknown fate. Unable to stand upright, he felt out his length amid the casks and chests and lay, hand clasping clamped wrist, crying tears of bitterness and rage.

In spite of his isolation, the familiar though muted sounds of shipboard life, and the routine which gave grudging concession to his barest needs enabled John to measure the dreary passage of days. The seamen who brought rations of ship's biscuit and water attended to their duties without addressing him a word, and after his first questions met with no reply his pride kept him from inviting another rebuff. They were, surely by design, men who had some grudge against him, and their caustic comments and dark hints to each other while they moved briefly about by lantern light were not intended to raise the prisoner's spirits. Yet the appalling darkness, when light was removed, and the bleakness of his solitary thought made their coming a relief.

The darkness! How he hated darkness and had since childhood, when it had meant the withdrawal of his mother's presence, the loneliness of the house upstairs. All his life he had spent little time indoors when daylight and open country were available. But this was worse than any darkness he had endured. The hold of the **Betsey** had been lighted through a hatchway grating; the cell in the guard-house had marked the day with a gray light through a barred slit in the stone wall. This was the darkness of unbroken night and the darkness of captivity. The arrogant spirit which had fretted against all restraint, craved absolute self-dominion, and recently exulted in release from all restrictions of belief, was enslaved in a helpless, manacled body weakened and inwardly cringing with fear.

Fear — he put what he had to fear out of his mind, and again and again it seeped through the defence of his resolution as foul water slowly seeped through the bilge immediately below his prison. Light and liberty had been taken from him at a stroke, but that he could have endured better than the dark fire in his breast when he thought of Mary. The dread that he had forfeited all hope of her love made him so frantic with mordant recrimination that he wondered if he would go mad. He who had craved only to love and to be loved by one person, was pent here in the darkness, hated and outcast and, with one exception, hating everyone.

He hated Lieutenant Rubin, the first cause of his present distress. He hated the officer who had arrested him, the man whose witticisms had confirmed their leader's wavering mind, himself for his stupidity in showing confusion. The answers he now rehearsed pitiably in the blank, stretching hours would have convinced a major-general and set him free on his way to his father. He hated his father, even while he pinned an occasional fluttering hope on his interference to save him now; hated him for not providing him with other business, hated him for the lack of reconciliation with the Catletts which had fatally jeopardized his position there, hated him for failing to obtain his release from the Navy, hated him for taking a small boy to sea, so that he was unfitted for other employment, hated him for all the slights and disappointments and failings which surge up from the subconscious mind of a lonely sensitive child to feed an unsated hatred. He hated Captain Cartaret, the arbiter of his fate; and here his hatred was mingled with gnawing fear. Surely a week or two in irons was sufficient disgrace for a midshipman, he tried to convince himself, and knew in the sinking pit of his stomach that it would not be. Surely there were extenuating circumstances which he could plead, he thought, refusing to remember the repeated kindness he had betrayed. He would have hated God, but there was no God, only the memory of a constantly outraged Being who would have joined the rest in hating him.

(To be continued.)